د مينې خـــدايه ســتا کلام دې تل ما ته لاربنـــــــــود سي
مـــين دې کړم راوښـــيه چـــې مينه څـــنګه دود ســــــــي
شنه ژبه، مست خــــــــيال او هسک قلم دې چې بېرزو کړ
ســپرلي دې چې کړم پوه مې کـــړه چې واورې څنګه رود سي
مليار

ټال

شعري ټولګه

Ketabton.com

مليار حکمت الله

۱۳۸۷ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زرکې دا ستا ښکلو ليمو کې څه اثر پرېوتی
چې د زړه باز مې ستا په در کې مات وزر پرېوتی

ورېمې د مړې ځمکې پر سر دم د عيسی ورپوکړ
بيا به ژوندی سي پرې له پاسه شين نظر پرېوتی

ګلونو وځئ له خزو په واورې اور پورې کړئ
لاس د سيلۍ نه د کنګل تېره خنجر پرېوتی

چې هڅوي پېښو د پېغلو ته د دښتې بوډۍ
د مين زړه خوړلن کې ګوره څه هنر پرېوتی

ورېمې د هيلو کاروان راووست د اوربل سيوري ته
ځکه جبين کې د ليلا نوی اختر پرېوتی

ساقي پام وکړه عطر ويش نه دې چې پاتې نه سو
ببډيا د مينې کې غاتول سوی ځيګر پرېوتی

ښامار د تورو نه ګوهر د غزل ځکه باسي
چې د قلم اوده کې سوز د سره ټتر پرېوتی

(c) ketabton.com: The Digital Library

آخر به ســـتا خواره اوربل کې ټیک د لمر وټومبي
څـــاروان د روڼ کاروان په غاړه د ګودر پرېوتی

سکور سوی زړه به مې د ستورو په مالت کې منې
د بلال رنګ ګــوره د حـــورو پر بشـــر پرېوتی

د احســاس غوټه مې خلاصیږي بس د نور په ګوتو
رازمن زړګی مې د غـــزل ټال کې د لــمر پرېوتی

ځولۍ د پرښـــو لپه، لپه باران لا تازه کــــړ
ملیاره ســـــتا دلاس په اور کې څه شرر پرېوتی

(د وري پنځمه ۱۳۷۷المریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بستر کې د اور رغړم څو مې تن په پخېدو سي
د مینې سور انګار سم ګوندې یار په سوځېدو سي

د اوښکو څاڅکي اړوم په تال کې د سکروټو
سینه په تیغ د وخت کاږم چې لمر په راختو سي

ریبار د ژبې ولړم خوږو خوږو سوالو کې
د هیلو ګل ډالۍ کړم څو جوګه د قبلېدو سي

چې څنګه تږې سترګې مې ورپرېوځي په لېمو یې
د شرم سورکۍ وریځ یې را خوره په اننګو سي

ورو الوزي نسیم د سویو سویو اسویلو مې
غوټۍ د سورکو شونډو یې ورو ورو په رپېدو سي

د خولې بلبل سي تږۍ له نارو نه لاس په سر سي
د زړه مرغه چونۍ کې د ګوګل په پرېدو سي

محراب د وریځو وتړي تکل چې د سجدې کړم
ارمان د پستو شونډو د زړه تل کې په سلګو سي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه ډوب د حــــسن سین کې هغه سره سپینه له شرمه
خبر نه چـــې شېبې د خـــوږ دیدن پـــه تېرېدو سي

چې ســــــم تندې وهلې شـــونډې ورسیږي جام ته
آذان سي پېشلمی د روژتي پـــــــه ختمېدو سي

مالت ته د دیدن تږی راغــــــــــلی تږی دروم
شـــمېرم به د وخت ګوتې څو شېبې د بیا لیدو سي

(د غوايي څلورمه نېټه ۱۳۷۷المریز کال)

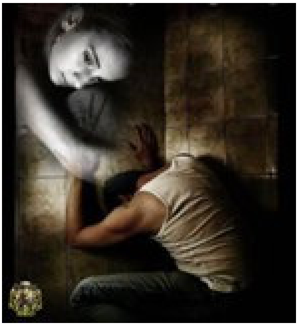

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نور ثمې

غسل د باران ته د غــــزل ناوې بربــنډه ســــوه
تود بازار د مينې سو حيا ترېنه په ثـــنډه ســــوه

بيا دورې د عـــطرو د ورږمې پـــه لاس کې ولوېدې
نقد يې ځای ونيوه سپـــلۍ ترينه په منډه ســــوه

دا د چـــــا د سوي زړه خوږلن دی په بيد ياوو کې
زيری د چـــــا راغی د غمجنې خلاصه ټنډه سوه

دم د کوم عيسا کفن د سپينې واورې وثـــــيره
تېره چې وروستۍ سلګۍ د مرګ له پراته خنډه سوه

لـــــمر په ډېره مينه پر غريب ثمې د نـــور کاږي
لښته د سيلۍ يې لوڅو ډډو ځنې لـــــنډه سوه

ښـــــکارې تر پالنګه يې رسېدلی د مليار قدم
زوکړه د ګل لـــرې نه ده ځمکه ګـــوره ټنډه سوه

(د ورې ديرشمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ماتېدونکی

ستا د زلفو کړلیچو کې خوځند یون به مې مات نه سي
سرکې ستا د کوچۍ مینې پروت جنون به مې مات نه سي

د زړګي پر سر به ماته د سرو شونډو پیمانه کړم
سوی ستونی به پرې لوند کړم هوډ پښتون به مې مات نه سي

څو ګربت د ارمان کاږي د یاغي احساس وزرونه
د سپوږمۍ د ښار په لورې الوتون به مې مات نه سي

ږدم د ستورو سپین خالونه د تیارې په توره ټنډه
روڼ خیال، ځلانده لاره، پاک مضمون به مې مات نه سي

وخته وسولوه ګوتې څو کوی سې رژوه مې
په توده غېږ یې پربوځم شین پرون به مې مات نه سي

پو کوه د باد شپیلۍ دې ریږدوه تش منځي دروي
زه د لوړې سروې ډډ یم ټینګ سکون به مې مات نه سي

که ته حوره د جنت سې زه به تور رنګ د بلال سم
ستا د سپین جبین په لورې پورته تلون به مې مات نه سي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما دې لار کې غـــــور ځولی پاس پر ســـر یې پښنه رسا ږده
چېرته جوړ لــــه ښیښې نه دی زړه مفتون به مې مات نه سي

زه مــوجود صنم مې رنګ دی زه دریاب نګار مې ځنګ دی
کـــــه دنیا رقیب، رقیب سي کلک تړون به مې مات نه سي

(د غوایي نولسمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

مټکور

ډېرۍ د زوزو په لېمو اړوو
په ټق د خوله غړپ د ترخو اړوو

دارو د زهرو په سېلاب جوټه سو
د زړه پرهر په سره اورو اړوو

ګوندې که ور د مراد وټکوي
پورته څپې د اسویلو اړوو

د هیلو بڼ ته د ورتګ په تمه
د دمې مېنه په ازغو اړوو

د زړه ډال نه سته د بڼو غشو له
په تېښته کډې پر اوږو اړوو

د لټې څڼو کې ویده نه سو ویښ
څومره چې ژبه په پښتو اړوو

شهید ارمان مو د زړه تل کې خښ دی
پر سر یې خاورې د سلګو اړوو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تندر نیـــــــــولی لمر د کلي زموږ
تور د تیارو څـــــه له په شپو اړوو

د خـــــتګر کوږ نیت ته پام نه کوو
ورانۍ د مېنې پـــــــه پردو اړوو

د غـــره په حد کې وار په سپي رانغی
ملـــــــــیاره ګاټي به ترڅو اړوو

(د غبرګولي څلورمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رحمت باران

د اور په دښته ځځېدلی ځاځکی
د وریځ له سترګو نه یم
خیر دی که ومې ځبېښې سرې سکروټې
خو زه به ونه ایشم
زه به سړه کړمه لمبه د غضب
او د ایرو نه به یې
شین سر راوغوړېږم
د ګلو اور به پدې دښته باندې ولړوم
کرکه به ووژنم، مرګی به مړ کړم
او ژوند به وکرمه

(د غوایي اته ویشتمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوب

بوډۍ په منډه منډه راغله د چينې غاړې ته
ځو زرين خوب د سترو سترګو خپل اوبو ته کړي تېر
خو چينه وچه وه ډبرۍ وو پرې سپېره کودړي
د بوډۍ چاودې شونډې وښورېدې
څه يې د ژبې لاندې وويلې
د پورې شنه کلي باغو ته يې په حسرت وکتل
او خوب يې خوب پاتې سو.

(د لړم نهه ويشتمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

مروره اوښکه

زړه کې يوه خبره تاو راتاوه سي
سره د اور بڅره تاو راتاوه سي

غواړي چې تاله د شونډو ويلې کړي
ډېره زوروره تاو راتاوه سي

څاري د ميوند د زمرو لاره نن
پېغله سترګه وره تاو راتاوه سي

کله له اټک نه څادر لرې کړي
کله له خېبره تاو راتاوه سي

مارې د ټټر نه لال د زړه غواړي
مسته پاړوګره تاو راتاوه سي

زلفې د نور کاږي پر ويده احساس
څومره خوندوره تاو راتاوه سي

خوله سوالګره نه ده خو الفت پسې
کې د سوال سندره تاو راتاوه سي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمـــا ملنګې هیلې ګل ورک کړی دی
ژاړې له انــــځره تاو راتاوه ســــــي

بیا ســـترې ککۍ د سالو اور غوا ړي
ګرځي له ګـــودره تاو راتاوه ســـــي

نه څاڅي ګریوان نه سته په سترګو کې
اوښــــکه مروره تاو راتاوه ســــــي

غـــــوڅ به د ملــــیار ژبه سرونه کړي
لږ کــــــه بېخوره تاو راتاوه ســـــي

(د غوایي پنځمه نېټه نارنج ګل مشاعره ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرلی لمر

(له اغـــــیار سره خندا څه په کار نه ده)
یارانه د مچ عنـــــــقا څه په کار نه ده

دور بریښ د سپینو غاښو درنه غـــــواړي
د کنډ اسې خوله خــــندا څه په کار نه ده

ژبــه مله سوه د احـــــساس د لیونیانو
عـــــقله وبړه له بلا څــــه پــــه کار نه ده

په شپېلۍ د محبت به زلفې تـــــال کـــړم
دې ښــــامار لره همســـا څه په کار نه ده

بر مې زړه دی ســـــپڅېدلی کوزه پرې دی
درزې راســـه نور دعـــا څــــه په کار نه ده

لبونۍ به کـــــــــړمه ژبـــــه لیونۍ ته
تش په ســـــترګو کې وینا څه په کار نه ده

څپې اوښـــکې سوی ستومانه له پا یبوسه
ســه راړنګه پرې حیا څـــه پـــه کار نه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرهر ګل مې اوبوم په نم د اوښـــــــکو
چاودو شونډو ته مـــوسکا څه په کار نه ده

ســـــر په لاس رقیب آباد کې به دې ستایم
په ټيټکو د اوښ غـــــلا څـــه په کار نه ده

شـــــهزادګۍ د ارمانو مې غم پخه کــړه
ګريوان نه ســـته دی ژړا څـــه په کار نه ده

ډول ســـــرني لره مې غوړې څڼې ســـاتم
د پردو ســــاز ته ګډا څـــــه په کار نه ده

د پګـــړۍ پر ســـر د وږي شـــمله ښايي
بې له دې بله ســودا څــــــه په کار نه ده

زه ملـــيار کرلی لمـــر لـــــرم په زړه کې
د ســـــپوږمۍ ماته رڼا څـــه په کار نه ده

(د غبرګولي اتلسمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لوګړو میره

وړانګې د جبین دې د سپوږمۍ له مخ نه ځل ریبي
رد ځواب د شونډو دې ماشوم ارمان نه پل ریبي

ول دې د سکروټو شونډو سیځې د احساس فصل
لور مې د قلم څکه لمبه لمبه غزل ریبي

څومره که بانه کړې په رنجو تېره د قاف ښکلې
ستا ساده ککۍ له نورو سترګو نه کجل ریبي

ستونی مې ګړنګ سي کمکی سوال مې په خاپوړو سي
خال د غونډې زنې دې د خولې د خواست تکل ریبي

اوړې د حیا ویرې رنګونه اننګو کې دې
کله اور سي واوره کله سره لمبه کنګل ریبي

دا چې شونډې ست کوي او سترګې دې ګوابنونه کړي
دواړه دې ملګري د مین د زړګي تل ریبي

پرېوته کوهي د زنخدان کې مې یوسف نظر
ګوري د زمزم څپو ته تش کتو کې جل ریبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مات به جام د شـــــونډو سي آخر د تلوســــو په لاس
پاس شـــــــراب خزې لاندې نه تنده ده ده مرچــل ريبي

نه به مري مـــــليار خپر دی که تېره سوی په څنګ ترېنه
عـــــطر د خورو زلفو دې ژوند ښښي اجـــــل ريبي

(د چنګاښ څلورمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلیله خوله

د حیرت چیغه له ګوګل د پرښتو ووته
چې مې کوچۍ مینه خزو نه د کمڅو ووته

نه چې ښکاري نظر د زړه سر په بڼو نښه کړ
بڼه د حورو مې کوډل نه د لېمو ووته

ډیوه وه بله د نظر ژبې لیلا ثتله
حیا سوه خړه له دېرې نه په توبو ووته

د خولګۍ ویش وار مې په غسل د خولو کې سو تېر
کافره ټنډه مې ثواب نه د سجدو ووته

توپان د مینې مې ګلخانګه کړه را ړنګه پر ما
هیله د زړه مې په شربت د شونډو سرو ووته

نمروده عقله تا ګښلې وې سکروټې شونډې
خلیلې خولې ته مې غوټۍ له سرو لمبو ووته

(د چنګاښ شلمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیوري

هغه چې سیوری نه لري نو لمر په کاڼو ولي
سالار د تروږمو ځکه سحر په کاڼو ولي

څوک نه ستـه چې سلام د نه ویشتو وکړي ښکاري ته
د کرکې ګوتې آن د خیال وزر په کاڼو ولي

رېبار د پاکې مینې ځکه نه رسي مالت ته
ښکارېږي کوم ناولی بر ګودر په کاڼو ولي

ښایسته د شیرینۍ اوربل به بچ سي له تاوانه
مومن لالی تور مخی پاړوګر په کاڼو ولي

سپين ستوري د وطن مې پردیسي دوړو سپېره کړل
د وخت دغه ناتار مې د زړه سر په کاڼو ولي

کاروان د ارمانونو په بیلا رو لارو سر سو
تر شا غلیم د تللي پله اثر په کاڼو ولي

په ګاڼو به د سترګو ښکلوم هر یو ګوذاريږي
رقیب مې چې په لمسه د دلبر په کاڼو ولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملـــــــيا ره نازولې کبر دومــــــره ړنده کـــــړې
ما ســــــــــر ورته نیولی دا ځـــــیګر په کاڼو ولــي

(د چنګاښ پنځه ویشتمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مینې ګایه

څاڅکي، څاڅکي څڅېده د زړه په دښــــته
اوبوله یې د مینې ښـــــکلې لــــښته

د الفت بوټی چې ټول غوټۍ، غوټۍ ســـو
د باران ناوې سپرلي کې سوه پرې ســـخته

تور تندی مې د اشـــنا په وره کې مات سو
چاته نه ژاړم له دې ناکـــــــــامه بخته

که زه، زه وم نو به زما په خوښـــــه څرخې
اوس د بل په مراد ګرځـــــه یاغي وخـته

سي نیمکـــــــړې په بل څه ګایه د مینې
د پښتو ژبه ســـــــوګند لره سوه هسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

چیغه

چا په ګناه چا په توبو وخوړم
څه عقلمن څه لیونو وخوړم

په غاښ چیچلو مې پولاد ویلې کړ
خو د وريښمو زولنو وخوړم

کرار، کرار يې راته پښې څټلې
نسکور ګړنګ سومه څپو وخوړم

ډېرې مې وايستلې داړې آخر
کنډا سې خوله ژامو پستو وخوړم

هغه سوګند سومه چې پلی نه سو
ډېرو ناولو، ولو خولو وخوړم

مرتدو شونډو په ښکاره څټلم
شبخې خوله شاته د پردو وخوړم

ذهين سرونو کې بې سره سومه
په غبرو سر تشو سرو وخوړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه چې پرښه سي د وړانګو خوراک
د ګل وطن مخ نه شغلو وخوړم

لمبه سوم وسوځېدم دوړې سومه
شهيدو اوښکو سترګو سرو وخوړم

د ګربت ځيرې ککۍ چا تړلي
تېپس په څو رنګه څپرو وخوړم

ملياره دادې د شاړ بڼ چيغې دي
وايي سپرلی بوله سړو وخوړم

(د زمري پنځمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غم تیکی

اې د صـــــبا ستوریه د شپو له تیکي ووځـــــه
وســـــپږېږه ګل ســـــه د ازغو له تیکي ووځـــــه

څو به لیو نیه شـــــمېرې ولونه د خورو زلـــفو
ځه د سپوږمۍ ښـــــار ته د تیارو له تیکي ووځه

مارې د ټټر نه به دې لال د زړګي وباســـــــــي
نور د پاړوګرې د کمځو له تیکي ووځـــــــــه

خپله مینه مینه سه دارو سه ناســــــــور ټپ لره
بس د بل په یاد د شـــــوګیرو له تیکي ووځـــــه

وڅڅېږه لاندې ګوندې زړه شین سي ګلونه ســـي
اوښکې پښتنې نور د ښو له تیکي ووځـــــــه

هیلې راژوندۍ سه د سپېرو شونډو په څـوکو کې
پړق وهه خندا سه د سلګو له تیکي ووځـــــــه

خیاله هرڅه مات کړه خو د زړه کعبه ودانه کـــړه
مینه کې د نورو ســـوګندو له تیکي ووځـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل سه په سکروټو کې، نمرود ســـــرونه وځنډه
اې خليله عـــــشقه د لمبو له تيکي ووځـــــه

وينې مې اوبه سوې اســــويلى مې د وږمې ځپې
لښتې نوره شنه ســـه د غرمو له تيکي ووځــــه

مړه ســــول مقتديان امامه ګوره ماسختن دې کړ
ماته کړه روژه دې د توبو له تيکي ووځـــــــه

(د زمري شلمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

نغمه، توره او قانون

مستـــــته نغمه یم د بلبلو پســــرلی جـــــوړوم
ځلانده توره یم، قانون یمه ســـــــړی جـــوړوم

دا چې کترې کوشـــــــېروم د ټوکیدلي صـــورت
لیونی نه یمه د مینې لـــــــیونی جـــــوړوم

ما په بیلتون کې پخې کــــــړي د وحدت قصیدې
زه د احـــــساس په دم کودړونه منګی جـــوړوم

د ســـــــینې چج کې د خوړلن مخ نه اېرې څنډمه
دانې دانې یې ټولـــــــــوم تربنه زړګی جـــــوړوم

ســــــــتړو لیمو نه را تویېږم په کــــــمره د ټټر
د نور ځړوبی یم له کـــــانو نه غمی جـــــوړوم

کجکول په غاړه ټپې زړونه، ځــــــیګرونه غـــواړم
د ځلمي هوډ خوځنده ده یون ته سپیلنی جــــوړوم

خیر که ســو ځیږم ځاځکي ځاځکي پرې له پاسه ځاځم
د الفت مزي ته مرجانو کې ســــوری جـــــوړوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ونیسه وږي د غنمو د ملـــــــیار غـــــــزله
آزمون د وخت ته د احـــــــمد بابا لمسی جوړوم

(د وږي شپږمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترې او ښکه

لاندې ثـــــــخېدله خو ستنه سوله
ښکارې ســـترې او ښکه پښتنه سوله

تلله خـــــداې خبر د چا خاطر وو چې
بیا د سترګو کور کې میلمنه ســـوله

اوس یې د جـــــبین لیدو ته تږی یم
څو مـــــره په پوړني کې درنه ســـوله

زه یې ناروا وو لـــــــره هو کـــړمه
دا زما روا ســـوالو ته نه ســــــوله

ورو په ورو د تورو زلـــــفو ماره یې
تاوه ســـــو ملیار ته زولنه ســـوله

(و وږي اتمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شونډو ايلبند

خپل دي رانه پاتي په پردو مې ګـــــرځوې ثـــــه له
حسنه د ژوندو په هديرو مې ګــــرځوې ثـــــه له

زه خو بس د ستا جبين ته سوی ســــــپېلنی ومـــه
ښکلې اوس د نورو په سرو مې ګــــرځوې ثـــه له

ما دې د سپين مخ لارو کې ډېرې شــــپې ليدلي دي
لمر کې مې د ېره کړه په تيارو مې ګـــرځوی ثـــه له

دا چې راته مينه کې له جـــــــرم او له توبو وايي
پرې مې ږده په دا ســـــې ليونو مې ګـرځوی ثـه له

ما خو مې دا خامه ځواني ســــتا په خوله کې درګـړله
پورته مې کړه وريت سوم په لمبو مې ګـــرځوی ثـه له

خير به سي د شونډو په ايلبند کې لږ ثـــــه مـــينه را
زه ساده کوچی يم په ښارو مې ګـــــرځوې ثـــه له

پرېږده ثاڅکي، ثاڅکي لاندې توی سمه سيلاب سمه
وختـه دا په څوکو د ښو مې ګــــرځوې ثـــــــه له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته يې ناسپړلې غوټۍ زه مـــــــلیار د حـــــسن یم
لاس راکړه چې ګل سې په ازغو مې ګـــــرځوې څـه له

(د وږي شلمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سترګو جنګ

پېښنه يې د سترګو خو بانه د زړه په سر لګي
هر ماشوم چې کانې واروي په قلندر لګي

سپين مخ نه يې شين ټيکری سو لرې سا مې لنډه سوه
بيا مې په چونۍ کې د ګوګل د زړه وزر لګي

څه وکوم شېخه دې ګناه نه ځان نيوی نه سم
چېرته چې وي ښکلي زما ترې پرې نظر لګي

اوس دې چې دمه کړمه پالنګ کې سر د شوندو را
دې جنت د حسن کې جامونه د کوثر لګي

خياله چې ټيټ نه سې هسکه مېنه تل د هسکو يې
هر چېرې لومړی په لوړو څوکو نور د لمر لګي

(د تلې لومړی نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شونډو خيبر

تا پرون صـــبا وېلې خو نن په بل صـــبا تــــړې
هــــر ځل چې مې وار رســـېږي ور دې د ښکلا تړې

څـــــو چې مې رتې زه به نارو نه لاس په ســـر نه سم
يوه ورځ به مې خـــوله په خبر د شونډو خامــخا تړې

زلفې مخ نه لـــرې کړه سپوږمۍ تندر نه وباســـه
ښـــکلې څو په تورو ترږمـــو سپينه رڼا تړې

اوس دې چې ورشــو کې د ځوانۍ ښکلا شنه سوې ده
آس مې د نظر څـــه له پـــه پړي د حـــــيا تړې

تا خـــــو دې د حــــسن بڼ ته زه ملـــيار نيولی وم
دا د پير بابا پـــه توغ ريښکی په نوم د چـــــا تړې

(د زمري او ه لسمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه زړی

دا چې ته یې سره سپینه زما رنګ لکه مړی دی
ستا په اننګو کې مې کرلی د زړه زړی دی

خود به تنده زور کوي د خولې پسې به خوله غواړم
تا مې دا تناکې ځیګر مالګه کې لړلی دی

څو پکې د شونډو له انګور نه جوړ شراب نه یې
مات سه ساقي خم دې زما خمار لره نیمګړی دی

حسنه تا خو لیچې ډېرې تاوې کړې خو شرنګ نه سو
زه کوڼ یم که چا دې له بنګړو نه شور شړلی دی

هسک اورمېږ به ګرځي په ورشو کې د تنکۍ مینې
څو د خیال د آس غاړه کې ستا د زلفو پړی دی

دا چې مې غزل نه نن د وریت ارمان لوګی خېږي
چغ مې د سندرو په ځنځیر د اور تړلی دی

مست سه ابا سینه برید د اور سه د رقیب پله ته
نور نو د ملیار د صبر کلی اوبو وړی دی

(د تلې اوومه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د سرو شونډو خزه کې دی سرتېرې د پېزوان پټ
ارمان یې له ګوزاره ځکه ځان کې ساتي ځان پټ

د اور غوږونه څک دي د احساس غږونه سوځي
په زغره کې د تورو ترښنه ساتمه جانان پټ

په خال مینه ستا کړې سجدې د ګرځېدو دي
د وریځو د محراب لاندې دی سپینو کې شیطان پټ

د اوښکو پېغله ووته سرتوره له لېمو نه
له شرمه مې زخمونو د ټټر کې سو ګرېوان پټ

سپرلیه لږ څه وسپړه دا تور ګل د بڼو یې
ښکارېږي رانه دې کې دی زمانه ټول جهان پټ

روژه مو سوه کلونه ملا بانګ مو تر غوږ نه سو
امام د کلي نه دی؟ کوي ځان لره آذان پټ

ملیاره ښا پېرۍ د زړه د نور حجاب کې ساته
د نن دا ټولې ښکلې لرې سترګو کې دیوان پټ

(د تلې شلمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وخت پېغله

زړه د مینې مسلمان سو شپه او ورځ دعا د جام کړي
په محراب کې ستا د وریځو تور امام پسې قیام کړي

ستا له غاړې نه راښکته ګلورین ځای کې دمه وه
او س هغه او ښکه زمزم سوه ډک جامونه یې سلام کړي

د ښو لښکر دې ټول سو تورو سترګو دې اور بند کړ
پښتانه سره جرګه سول فیصله په نوم د قام کړي

د مین ترې زړګي مې سوال روژه دواړه په خوله دي
خو د سرو شونډو مالکه یو ماښام نه بل ماښام کړي

ګوره ودې لید چې ناوې د قدرت څومره ده ښکلې
ملا ! ته چې پرې مین سوې خود یې هیله خاص او عام کړي

نه پوهېږم ورته څه سم دا د وخت پېغله لا وریځو
کله جوړ راته محراب، کله لیندۍ کړي کله دام کړي

(د لړم نهه ویشتمه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوره زرکه

څـــانګه، څانګه هیله د رڼا په لـــــمن پرېوته
اوښـــکه مې زمزم سوله چې ستا په لمن پرېوته

مار وخوړل خـــر بچي یې بوره زرکـــــه ولاړله
خدای خبر ســـلګۍ سلګۍ د چا په لمن پرېوته

دا چې چغ شهید سو د بلبل په خوله کې، ګل ومړ
نه چې د یار ژبه د ښـــــېرا په لـــــمن پرېوته

وړې بار د سلګیو پېغلې شونډې په تنکو څوکو
ســـترګه د کوم ګبر د خـــندا په لمن پرېوته

میره د ســــراب به سي اوبه ما جـــل وهلي ته
پــــېغله د آمین که د دعـــا په لـــمن پرېوته

اوس به په توبو توبو دنـــــیا په تــوبو راولي
ناوې د تقدیر مـــــو د ملا په لــــمن پرېوته

نن د غـــــزل تورو نه د چـــا د راتلو غږ راځي
ښـــکاري چې د بخت ملکه زما په لمن پرېوته

(د لړم نهه ویشتمه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زفاف شپه

څومره ښکلې شپه وه محتسب ځنې حساب ورک وه
زما نه وې تسبې ورکې مـــــلا ځنې کتاب ورک وه

زه نـــشه، پتنګ نـــشه، ډیوه نـــشه وه جام نـــشه
ما نه لید ســاقي، ســاقي زه نه لیدم شراب ورک وه

زما نښې د شـــــونډو خلاصه وه ستا د سپین بدن
هو ښ ســــره حیا وه تللې حـــسن نه حجاب ورک وه

هرڅـــــه هرڅـــه ځل وهل د میني نور وینځلي وو
شـــــېخ نه ؤ، دوره نه وه، عــذاب نه ؤ ثواب ورک وه

شـــــونډې به لا وچې نه وې جـــــام به بل راپرېوتو
تنده وه هرلـــــــورې ډک رودونه وو سراب ورک وه

زمــــــا آدم خــــیال کـــوډل د میني نه راونه ووت
زلفې د درخــــــــو یې لـوبولې ترې رباب ورک وه

تېره شـــــــپه جنت کې وم مېلمه کوربه مې حوره وه
زما نه وو ســــوالونه ورک هغې ځنې ځواب ورک وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېښودو بلبل یو ثـــــاځکی عطر د غوټۍ خوله کې
پاڼی په چکچکو سوې مـطرب نه نغمه باب ورک وه

(د لړم نهه ویشتمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کنهو ښار

د زړګي مـــليار مې ړوند سو ګلان غواړي له انځره
د کنهو ښـــار کې يې سوال دی د ګونګي د خولې خبره

يکه زار يې دی وژلی، بګـــتی، لـــندۍ ژړيـــږي
د ډول ســـتوني کې ده ماته د پښتون د بخت سندره

لکه ســور د اسرافيل سو هر پوکي کې اېلبند وژني
د شپونکي شونډې پردۍ دي که شپېلۍ سوه مروره

يا حـــسنونه نظر وژني يا نظر د ســـترګو بد سو
که نه څـــومره مات منګي مو سپېلني کړل له ګودره

د دنيا غيرتي خدايه بل مـــيوند زما په نوم کـړې
زيړ ايوب زړګی مې غـــواړي بيا ملاله سترګه وره

فرياد چېرته يو ســـم شـــښخه په هيڅ حد تړلې نه ده
زما د زړه د څراغ غـــله ده يوه پـــښغله پاړوګـــره

زه خوځـــښت هغه څپه ده بې له مانه ښـکلې هېڅ ده
که هغه خور د ســـــپوږمۍ ده زه د لـــمريمه بخره

(د ليندۍ لومړۍ نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

جلاد لمر

ته ســـپوږمۍ که پرښـــته يې څه بلا يې تېغ نظرې
ســـتا پښو ته کښاوې سوې د رڼو ســـتورو ککرې

خبر آذان د مينې وکړه د ماشـوم احساس په غوږ کې
ګبر خيال مې مـسلمان کړه اې د حـــسن پېغمبرې

ســـره مښوکه سـرې منګلې هسې ګرځي زيارتو کې
زما د زړه باز يې ځيرلی دې پستې ســـپينې کوترې

دوزخي بادونه بار دي د ورېمې په نرمـــو ولـــــو
دار د وړانګو کې ځـــړيږي پېغلې زانې سپين وزرې

د رڼا توره په لاس کې لـمر جلاد سو ســتوري وژني
مرګ د نور په ګــډا لمانځي د تيارو د ديو لښـکرې

پړســـېدلې سينې اوړي ځوانيمرګ کـبان اوبو کې
د چينې تې زهرجن سول ترېنه نه راځـــي شـــکرې

ډېر ګــــلونه د ښو وو تاندو هـــيلو غـــــوړولي
پاڼې، پاڼې اوس رژيږي لار بدله کــــړه دلــــبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کم اصله

ما هڅه ورته تیلی کړلو
د زړه وینې مې تیل کړې
ما ویل چې به ډیوه سي
خو
هغه شیطان څراغ سو.

(د مرغومي اوه لسمه شپه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د راز کیسه

تش جـــام دا ســـې کیسه په خوله بربنډه وه نېولې
چې شـــېخ بیګا د رز د جـــینۍ ګـــنډه وه نیولې

په ټوکو ، ټوکو پــــښه د چا د شـــپې وښـــو ېږدله
ســــــبا یې بیا په تور خـــواره ملـــنډه وه نیولې

ســــــودا په رضا ســـوې زهد ه زه ملامت نه یم
د شـــــونډو پېغلې خـپله ســــینه ټنډه وه نیولې

د لــــــمر امام ویده وو خـــو ګل پرښې وخنډلې
پستې دا د مـــــزې شـــپه ډېره لـــنډه وه نیولې

پنډې د وچو شـونډو مې پېزوان ته عرضې ناست وه
د خال ســــــپاهي ترې بیا د شـــاتو ګنډه وه نیولې

(د مرغومي اوه لسمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

جواز

په ملا نرۍ ځلمی مچکې له ګل مخو اخلي
خو ستا له وېرې خوږې نارې تو کوي خوارکی
ته بیا په هر سهار ها خپلې مبارکې شونډې
په دې توکړو باندې ښې غوړوې
ته د مچو په تفاله خوله ترکوې خو زموږ
ماشوم د شونډو ته ببو د ګناه بوخ، بوخ کوې
ستا شات خوړلو ښه جواز د ښکلولو راکړ
نو زه هم والوتم ، مچۍ سوم، بڼ د ښکلو ته ځم
پوه سوم چې شات دومره خواږه دي نو مچو به څه وي
ولاړم مچکې له پیۍ مخو اخلم
او ته کندو ته راځه !

(د مرغومي د برشمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدر

ســالارد ښو د نور په ځل جنګ د کابې ګټلی
لاهـــولېوال د یون بل بـدر له لمبې ګـټلی

د رڼا ګوتې د تیارې مـــرۍ ته ورســـېدې
یاغي مـــلنګ جنت د حـــسن له توبې ګټلی

د ارمان مـــېنه مې ولجه کـړه روماني ملکو
واک د خـندا مې د پېزوان لاندې سوبې ګټلی

د جـــواري میدان کې څه بایلې ناکامه بخته
لال د زړګي خـــو د آزمـــون تېرې شېبې ګټلی

شـــېخه هغه پالنګ چې ته یې تر سبا یادوې
مـــلیار په نره د انګورو په تسبې ګـــــټلی

(د زمري اتلسمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړګي چونغر

د خوږې حـــورې خوله چې ستا له جامه پاتې سوې
د ښـــکلا د ياد تسبې ده له امـــــامه پاتې سوې

روژتي لاليه څه ســـوې دا د سپيني خولګۍ مـــيره
ســــتا په تمه ډډې شونډې څو ماښامه پاتې سوې

د لمبه زړګي چـــــونغر کې لا د کـــکوبک آواز دی
دا ســــــې مه ګڼه چې زرکه له کـــلامه پاتې سوې

پټ د ميني په ځـــــای سوی د نظر په پاني پټ کې
هـــندوکۍ الله الله کړي له رام رامـــــه پاتې سوې

ژبه دا ســـې اوده کړې برګو غـــــبرګو پاړوګـــــرو
تل د زړه کيسه ترې وروســـته له سلامه پاتې سوې

ښــــــکلوي للمي ګلونه د نوا د پل ښـــــکالو يې
د راغـــــه تر خنګه غلې څوک له دامــــه پاتې سوې

که څه هم د ســــپېدو خوب وم هېڅ تعبير زما ونه سو
لکه برخــــــه د يتيم چې تل له پامــــه پاتې سوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنازې ته مې د اوښـــــکو هــديره د ګرېوان نه سته

د ښو په تور تابوت کې له ناکــــــــامه پاتې سوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه چمبه

د زړه غــــلې چمبه مې چا په مـــــینه تخنولې
که لاس د مسیحا ده وچــــه ویـــــنه تخـنولې

د هـــــیلو پېـغله کټ کې د زړګي اوړي را اوړي
مولا دې خــــیر کړي بیا مومن شیرینه تخنولې

د ســــوې شپېلۍ غږ سره شرنګی سو د پاولیو
ښـــکاریږي کوم کوچي بیا خوشه چینه تخنولې

څـــــه پام ساتۍ کاواکې مې په بدو ونه لمانځۍ
د ډډو شـــونډو ست خــــبره سپینه تخنولې

ملـیاره په دوو سترګو به دې خود ګلان ټوکیږي
په څـــوکو د ښو دې ګـــلورینه تخـــــنولې

(د کب اتلسمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې چېرې ښکلې وینم زړه مې ښوی له واکه وځي
غزل، غزل لوګی مې د ځیګر له کاکه وځي

ښکالو د کوم چنار خیال يې غوږ ته رسېدلی
د تورو چته پېغله مې له خوله کاواکه وځي

يو لال مې وو ساتلی خو د ستا ناکردو وسو
د هر توري په ځای يې پاس پر سر تناکه وځي

ياغي ليلا تر څو به راته ږدي په شونډو ګوته
نږدې دی ډک زړګی مې د ګرېوان له څاکه وځي

د قاف د غره د ېوان يې تښتولو ته په څار دي
د شعر ښاپېرۍ ځکه له قلم شکاکه وځي

ملياره څو دا ستا ميخور نظر په ميکده وي
تر هغه به خوږه نشه له بنت تاکه وځي

(د کب اتلسمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

سخات

هلته د شپې د ځپر لاندې د سپوږمۍ تندي کې
باران وهلې دوه خیشتې توتکۍ ګونګې ناستې
ډیوې د اوښکو بلوي د کوم ارمان په قبر
او باد تارونه د ستار خوروي
سخات د سندرو ویشي

(د وري لومړۍ نېټه ۱۳۷۸ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دعا

په بنکه د ګربت
د شنه اسمان له مشوانۍ نه
یو څو څاڅکي رنګ را اخلم
او په پانه د سپوږمۍ کې
دغه سوې دعا نغاړم
پښتانه پښتانه ډېر کړې !
لويه خدايه ! لويه خدايه !
او زما د زړه په ژبه
د شملو ټولې خبرې
د کيږديو ښې سندرې
را پېرزو کړې لويه خدايه !
لويه خدايه ! لويه خدايه !
(د کب پنځه لسمه ۱۳۷۸ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښتینواله

زما ښیښه خوښه ده
زه په ښیښه مین یم
ځکه، ښیښه نه په چا سیوری کوي
نه له چا وړانګې نیسي
ښیښه تور، تور ښیي
سپین، سپین ځلوي
نو
زه په ښیښه مین یم
زما ښیښه خوښه ده

(د وري شپږمه نېټه ۱۳۷۸ لمریز کال)

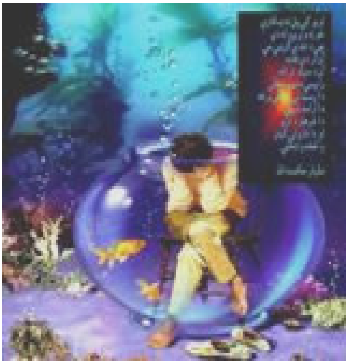

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لنډیو شرنګی

په ما تربي دا څـــه تندر له پاســـــه پرېوتلی
راکړی جــــام مې څو ځلې له لاســـه پرېوتلی

دا نیم ســـــوی الوی زړه د چا په اور ستي کړم
مــــجمر د مینې ســــوړ سو له براســه پرېوتلی

ملالۍ د لنډیو په شـــرنګي باندې یې جګ کړه
د هســــکو برېتور ځلمی له آســـــــه پرېوتلی

ملـیاره په سینه کې دې دا هسې وړې هینداري
د یار یاغي نظـــــر دې له الماســــــه پرېوتلی

(د غوایي پنځه ویشتمه نېټه ۱۳۷۸ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رنجو پڼې

چمبې وهي دوکړه مارانې د غم
د وير کړزه بيا په ورا راغلې
او د سپوږمۍ له کلي
خدايزده د چا د برې ته
خدايزده د چا کلي ته
خدايزده د چا بدو کې
د خندا ناوې په ډولۍ کې د سلګيو بيايي
او د رنجو پڼې په پښو کې
رڼګې بنګې او ښکې
لکه همزولې د خندا د ناوې
اميل اميل د غې ډولۍ پسې ځي
نو
ځکه رڼا د سپوږمۍ تته ښکاري
ځکه د نور چينې ځبېښلې برېښي
او تندر نه ماتيږي

(د وري ديارلسمه نېټه ۱۳۷۸ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لکه خبره مې د ژبې سر ته ښکلې راځي
غزل، غزل سي د زړه کور ته نابللې راځي

منتر به پوخ سي او ها سپينه تښتېدلې ماره
شوندې به چيچي د شپېلۍ غږ ته به غلې راځي

د خال امامه راته ستوري يې سجدې ته بوله
د تورو پېغله د زړه وينو کې وينځلې راځي

ښکاري کوم باد بيا د څنار له څانګې خرپ ايستلی
چې رنګ ګودر نه سوې ساندې د سينځلې راځي

کوم سندر بول سر به يې بيا له سرې مرۍ کښيوځي
خولې د ټيغکې نه نوا نن د بلبلې راځي

د ښاپېرو توغ به بيا سي په لنډيو پورته
د قاف ميونه ده ملالۍ توره ايستلې راځي

د شونډو بڼ کې يې ملیار د بوسې زړی ايښی
څکه يې خوله باندې غوټۍ، غوټۍ ښکنځلې راځي

(د غبرګولي پنځمه نېټه ۱۳۷۸ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ازغي په ځـــوکو وړي د ګل جنازه
په ټيک بار ســـوې د اوربل جنازه

د خال امـــام نه تکـــبيرونه تښتي
پيکي راوړې د ســـنځل جـــنازه

حبش لښکـــريې د ښهو را درومي
مينو وکـــــــــړئ يو د بل جنازه

خوشـــاله توره دې ايستلې ساته
لږ ده چې بار ســـي د مغل جـــنازه

مليا ره زړي مو د بخت وچ ســـوي
چې په اوږو ګـــــرځوو تل جنازه

(د زمري دولسمه نېټه ۱۳۷۸ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غنمو وږی

زه لا په خپلو ولو بار وم
هېڅ امام مې نه وو
چې جنازه مې وکړي
خو د نړۍ د تقدیرونو باچا
زما په برخه کې بیا ژوند ولیکه
هوکې ښکالو د کوم ملنګ د قدمونو راغی
او د غنمو دوه درې وږي یې د نور په ګوتو
زما سپېرو څنو کې ورو وتومبل
ماته یې ژوند وبانښه
او زه بیا بېرته زه سوم

(د زمري دولسمه نېټه ۱۳۷۸ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ساهو په یاد

سپین کتار د زانو مات سو سیسۍ ژاړي غلې غلې
چنار رنګ د عاطفې ســــو ځانګه ماته د سینځلې

د شنې ولې ســـــــیورۍ ومړ د بنګړیو شرنګی ومړ
د رنګونو مـــور ســـوه بوره د ننګونو زړکی ومــــړ

په د ېرې د ولولــــو کې د ماتم چـــیغه ســـوه ګډه
د ننګیال ویر ختم نه وو ســــــاهو وترله کــــډه

بل ځلانده ســــــیوری ووت د ادب له رونړ مـدا ره
بل ملنګ بل قــــــلندر مو ولاړو ووت له کــتاره

شنې ځولۍ د پســـرلي نه یو ګلاب په خاور پر بوت
د احساس د پیر له لاسه سپین کتاب په خاور پر بوت

بیا د بل بلبل ســـــندرې د مرګي رانجو کـــړې غلې
چنار رنګ د عاطفې ســـو ځـــانګه ماته د سینځلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګیله منه اشنا

ګرانه پوهېږم ګیله من یې رانه
چې په خبرو دې ستا یلی نه سم
ښکلا و یشتلې د منکر غشي ده
ځکه د راز کیسه ویلی نه سم
دا چې لېمې هم څه ویل نه کوي
هره خبره یې په اور اوړي
دلته هرڅه هرڅه غوږونه لري
آن د ښو د څوکو شور اوري
نو راځه !
راځه چې نور روژه د ګونګې نیسو
بس د زړګي تل کې به مینه پالو
یوه ورځ به ګل سي ځانګې ځانګې به سي
شپه به کړي ړنګه وړانګې وړانګې به سي
بیا به په هر ځای کې ستاینه یې ستا
بیا به هرڅه هرڅه کړي ژبه پیدا
بیا به سپېرو ځنو نه ګرد وځنډو
له غلي ډول نه به آواز جګ کړو
بیا به د ېرې ته چلمونه باسو
له زوړ رباب نه به هم ساز جګ کړو
بیا به ښکاره غاړه غړۍ سو اشنا

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا به مسرې د کاکړۍ سو اشنا
خو اوس راځه روږه د ګونګې نیسو
بس د زړګي تل کې به مینه پالو

(د کب څوارلسمه نېټه ۱۳۷۸ لمریز کال)

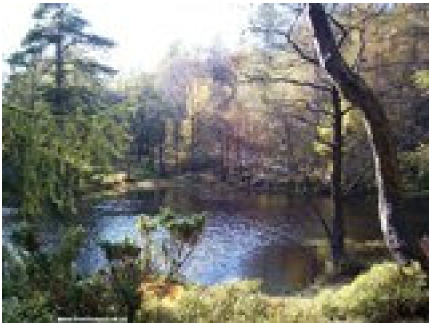

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا ځـــنګه بېخودي ده چې نغمې په تار ښـــــو يېږي
هر واري له ســــاقي نه جام زما په وار ښـــــو يېږي

چا بنګ زمونږ ملنګ ته د قلنګ په نوم ورکـــــړي
يا يې پل په لار ښـــــو يېږي يا يې پل نه لار ښو يېږي

نه يار ســـته، نه چنار ســـته د منګيو ميره ســوځي
مرۍ، مرۍ خوله يې په سپين مخ کتار ښـــــو يېږي

مودې ســـوې د ټپو پېغلې ته چـــا رانجه ورکـــړي
سُر مات دی، لی ګډ ســـوی له مطرب ستار ښو يېږي

ملګـــــرو د قدرت د ښـــــا پېرۍ کوډې دي نورې
دربار کې يې د ډېرو د ايمان مهار ښـــــــــو يېږي

د مينې مســــــلمان سه که د حـــــسن جنت غواړې
د وصل له صـــــراط نه يې بس ســـره کفار ښو يېږي

ملـــــياره د ســــپوږمۍ مخ د منګر وربځو نيولې
قلم مې ځکه تم دی او کـــرار کـــرار ښـــــو يېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تر څو چې مې د خيال چنار غوځـــيږي ځانګې ځانګې
تر هغو به مې ژبه لا غځيږي ځـــــانګې ځـــــانګې

هغه وله اوس نه ســته چې نو مونه مـــــو پرې ليک وو
خو مينه مـــــو ژوندۍ ده او غـوړيږي ځانګې ځانګې

د هار په ځاى په ســــــپينو غاړو هــار د دورو زانګې
رانه سې ! که اواز مې درر ســـــــيږي ځانګې ! ځانګې !

چې ځـــــه ګلان به وکړي زړه کې ســــتا نوم مې کرلى
دا اوس خو تور لوګى تر بنه جـــګيږي ځانګې ځانګې

په ما وچ موري ســـــپينه ابۍ وچه ســـــي د وربځو
ډک تي ګوره په نورو ور خــــــوريږي ځانګې ځانګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د تندر ورا ده ناسته د سپوږمۍ کلي کې وير دی
شپېلۍ ده ماته سوې د کيږدۍ کلي کې وير دی

د خوارې سندربول لالي ته چا رانجه ورکړي
سلګۍ، سلګۍ، سلګۍ دي د غوټۍ کلي کې وير دی

يو ازې سوه نازکه به اوس ترک له غمه وچوي
آه اوښکې هم ترې ځي د توتکۍ کلي کې وير دی

هر ول د ګارګوتي پيکي تابوت د يو ارمان سو
پېزوان دی وژل سوی د نتکۍ کلي کې وير دی

شرنګۍ د لنډۍ نه سته کاکړۍ په زيندۍ سوې
ايوب له تندې مړي د ملالۍ کلي کې وير دی

شپول ړنګ رمه ده ورکه د شپونکي شونډې پرې سوي
ټول کړکي سوځېدلي د (هوسۍ*) کلي کې وير دی

بندي ده توره ديو سره سرواله د لنډيو
(مغروره*) کړي سلګۍ د (ښاپېرۍ*) کلي کې وير دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملـــــــياره ســـــــتا غزل ته به څوک دم د مسيحا سي
د بېره د رباب ورانه د شـــــــپېلۍ کلـــــــي کې وير دی

(د وري او ه لسمه نېټه ۱۳۸۰ لمريز کال)

* (هوسۍ)، (مغروره) او (ښاپېرۍ) د ليوال صاحب د ارشاک او اوشاس انځورونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رڼا نذر

لا توري سترې نه دي
لا اوښان وږي ښکاري
او د ځوځانو پر ځای
زمورږ د مېنې پر ګلانو باندې شخوند ماتوي
لا پټ په سپینو کې شیطان زما ساده ولس ته
جام د کوثر کې د مرګوني زهر غړپ ورکوي
لا مې د ستورو کور تیاره دی
په تورتم کې اوسي
او د سوال لپه یې ړنده ده
له شیطان ځراغ نه
د رڼا نذر غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

سر زوره اشنا

وایه تر څو به اشنا
ستا د نادودو پېښې
د تقدس په نوم پر سر ګرځوم
قسم نړدې دی ستړې ملا ځنې مې کړس وخیږي
او ناویلې نابللې مې په ژبه راسي
بیا به نو تاته، ماته څه پاتې سي
وایه سر زوره اشنا
سپینو کې توره اشنا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په اور د ترږمو اوښـــــکو مو د زړه کلا ســوځیږي
و مخ ته د پې، مخو مو ایمان حیا ســــــوځیږي

دا څـــنګه له مالوچه پوست صورت برخې راکړی
لمبې یې هلته لــــــرې دلته زموږه خوا سوځیږي

دننه مو د کـــــومې نازولې ګــــــناه اور دی
د لپو په زانګو کې مو ماشـــومه دوا ســوځیږي

ســــــپوږمۍ شپنه د ستورو د لمبو تندر نیولې
نو ځکه په شـــپېلۍ کې د الفت نوا ســوځیږي

دې اور نه به روڼ مخی دا د مینې کـــــور راوځي
چا ویل چې د ملیار زړه کې د ګل ښکلا ســوځیږي

(د لیندۍ اوه لسمه نېټه ۱۳۸۱ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هوس وم رانیولی له ګــــــربوانه نیمه شـــــپه کې
ســـتا سترګو پردی کړی وم له ځانه نیمه شپه کــې

که چېرته په لاس راغــــــلې زړه له ډاګه به دې ولم
ځووم ځلې مې باســــې له ایمانه نیمه شـــپه کې

څه خوږ رنګین مـــــزل یې زما په برخه وو لیکلی
د شـــونډو په پل راغلم تر پېزوانه نیمه شـــپه کې

ستمی وو پسپسی وو پاس په بره بامبوټې کــــــې
د شونډو سوال کوو کوم چا له چانه نیمه شـــپه کې

چې هسک سي پر اوږو مې د ښکلا څوکو ته یوسي
د خدای غزل را واوروه جانانه نیمه شـــپه کـــــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پیر زورور وو د ملنګ خــــــدای یې پرده کړې وه
چې د یاغي ســــــترګو په یاد یې لږ نشه کــړې وه

که نه د تاک د مرید لورته خــــو موږ تږي ناست وو
خو موږ په زوزو شــــــپه کړه تېره هغه ښــــه کړې وه

شـــېخه یو څه مې زړه ببوا که بل پیې مخې ښې دي
قــــسم یو څو شـــــېبې له مخه مې توبه کړې وه

هغه ســـــهار مې د قلم ژبې رنګونه شــــیندل
چې په کودوړو د مات سوي خم مې شـــــپه کړې وه

نه چې د ســـــپینې خولګۍ بیه دې له سر واوښته
ګلې واده خو دې د شـــــونډو ښـــه پخه کړې وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

میره

لوبغاړي: راوي- د راوي ملګرى- شاعر ملنګ- خړ ملنګ

(راوي)

دلته سپین لمنې څومره ژر په ناروا نیسي
دلته په آسانه تیارې مخه د رڼا نیسي

دلته بې پوښتنې تهمتونه په سپوږمۍ تړي
دلته بس د اور په ځنځیر ستونی د شپیلۍ تړي

دلته لا د زاڼو د کوترو ښکار روا ګڼي
دلته ډیري خلک د هوسۍ منډې ګناه ګڼي

پیره له دې ځای نه مې ګیلې درته راوړې دي
څو ترخې شپې د ترخه عمر مې پیېلي دي

راسه په رڼو سترګو یو سوی انځورووینه
راسه مخامخ دلته نادودې د اور ووینه

***

هاغه لکه زرکه چې په څوکو د پنجو ګرځي
ها د پیغلو میره چې چاپیره له منګو ګرځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هاغه چې کمڅۍ یې ښــاماران د زړونو ښکار کوي
هاغـــه چې په هرواري کـــــــــــتلو په زړه وار کوي

بس د ښـــــــایستونو او حـــیا پوره هـــینداره ده
ښـــــــکلې دنیاګــــۍ ته د ورتلو رنګـینه لاره ده

دا چــــې نه یې کورکې یې چوپتیا ګونډې وهلې یې
ته به وای ګونګۍ دي ټولې شـــــونډې غلې غلې یې

دا خو بس یو کـــان د ښـــــو ده پټه خــــزانه یې ګڼه
سرســـــر د شودو ده د الماس ســــــوچه دانه یې ګڼه

پټه ده حیا کې د پښـــــــتو دا د ســــپین غر هوسۍ
کټ مټ لکـــه زغـــــرو کې ولاړه د هنر هوســــۍ

بس دی پیره تاته یې هـــمدومره لنډ پیژند ښــه دی
وایي چې په ډېرو لیوني خوښ یي لږ خوند ښــه دی

بیابه موده وروســـــته مخامخ د پېښو ښـــار کـــوو
ښـــه پای ته به یې دواړه دعاګانې وار په وار کـــوو

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

(څه موده وروسته)

(راوي)

پيره ښکاري پا ېلې د کيسې ته تلوسه کې يې
دا سې راته بريښي چې راغلی نيمه شپه کې يې

(د راوي ملګری)

ياره ما ويل ګورم که مې چېرته بيدۍ ميره سي
زه به يې مريد سم که دا ميره زما پيره سي

شرنګ به سم، لونګ به سم، ملنګ به سم غزل که سي
سرترپايه رنګ به سم راجوړ د مينې چل که سي

دغه نګه پرښه به د ګل پاڼو کې ساتمه
دا د عطر ناوې به سنځل پاڼو کې ساتمه

(راوي)

پام پيره لړ تم سه ستا د پټو سترګو منډې دي
لاندې به ګوزار سې ستا په مخ د ګړنګ څنډې دي

مينه دې له پيله نيمه خوا سوه چې نيمګړې ده
دغه ښايستو کې د بل چا په بند تړلې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

چېرته کوم شاه زوی دی چې د دې زړه یې ګټلی دی
دا لکه ښیښه حسن یې پیر ځانته منلی دی

کال کېږي چې زړونه یې د نظر په تار تړلي دي
هیلې، تلوسې یې د ارمان هار کې پېیلي دي

دلته مینانو لا د مینې پت ساتلی دی
دلته محبت لا د زیارت غوندې سپېڅلی دی

دلته مینه ټوله د حیا په لاس پسوللې ده
دلته لا تر اوسه مینه هغه شان آغلې ده

دلته خو دیدن بس د نظر یو جنګول ګڼه
دغه د نظر جنګ د دیوانو ځملول ګڼه

دلته مینې پیره د اوبو غوندې سپېڅلې دي
دلته د دیدن شېبې زمزم په شانې ولې دي

مور د ځلمي لار په ریباری پړنده خاوره کړه
ځو ځلې یې هلته د خیښی ځولۍ اواره کړه

پلار د جینۍ سر کې د ولور ورانه نشه لري
اوس پورې ښکارېږي چرګ یې بس یوه پښه لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

سم د ريبارۍ سره خبره ډنډوره سوله
میره پلانۍ غواړي ! ښکته پورته اوازه سوله

دا اند وو چې دوی دواړه خو مځکه آسمان لرې دي
مور يې په کوم زړه دې مرکې ته وردانګلي دي

خلکو ويل هرومرو څه پټه غلې منځ کې ده
دا زړورتوب خو بس د مينې خوارۀ رنځ کې ده

بس د خلکو خولې دي څوک خولبول وراچولی سي
تشې نغارې ښکاري خو کلي ورانولی سي

لښته په نازک مخ د تهمت سيلۍ وهلې سوه
دا چې نګه شرنګ نګه نغمه وه غلې، غلې سوه

نور ددې خوارانو د نظر مزي لنډ سوي وو
ټول د کلي خلک ددوی مينې ته خنډ سوي وو

ډېره موده وسوه ددیدن ماڼۍ يې ړنګه وه
دا د حيا زيرمه د ديدن پسې ملنګه وه

تېر ماښام يې پاڼې د ديدن په اوبو ولې سوې
اخ د زړه يې ووت د ګوکل لمبې يې غلې سوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې اننګي ســـره دي چــا ځـــه ورته منلـــي دي
چـــا یې په تندي کې د ارمـــــان زړي کـرلـــي دي

مـــورته د ځلمي هـم لـــړه لاره ورکـــړ ســــوې ده
څـــکــه د خــــیالونو دنیاګــی یې نوې ، نــوې ده

څـــه پیره نن بس دی پدې ځـــای د کیسې دمـــه ده
دلته به یې پرېږدو چــــې لا مـــیره مـــو بېغمـــه ده

ګـــورو له دې وروســـته به پدې مالت کې ځـــه وینو
خــدای خبر چې ځـــــومره به ترخه څومره خواږه وینم
***

(شپږ میاشتې وروسته)
(راوي)
پیره وایه شـــپږ میاشتې ددمې څنګه تیرې سوې
برخې د کیسې دې دي په یاد که درنه هېرې سوې

زما خو یې د ذهن شــــنه ورشــــو ټوله نیولې ده
بس دغې کیسې مې په زړګي کیږدی وهلـــې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

(د راوي ملګرى)

زما ســـره هم سأ غوندې ملګرې ده تر اوس پورې
پاتې يې رابوله زړه مې تنګ دى نور نو څه ګورې

دې مورمړي ځـــنډ خو د وينې په شـــان خوړلى يم
پاې ته د کيسې دې ياره مـــړې تبې نيولـــــى يم

(راوي)

دې ورځــــو کې ميره د هوســـيو ډل نه بېله ځي
کټ مټ لکه کلــــه چې خيال غـــزل نه بېله ځي

اوس تياره مابښــام کې د ګودر په لور ښنبيرې ځي
شونډې يې تل ښـــورې ته به وايې چې غرېږې ځي

ډله د همزولو يې ها ګـــوره په لار ګډه ســــوه
جګه د عطرونو د ښـــــايست رنګينه ګډه سوه

نه سته ده ســرواله يې مستي ددوى نيمګـــړې ده
چــا ترې ښـــا پيرى د خوشـــاليو په غلا وړې ده

څه شببه به تم ســـو چې رڼا خپل ټيکرى وځنډي
وخت د منډو ترړو غوټه بيا په بډه ومــــــنډي

(c) ketabton.com: The Digital Library

میره به پېدا سي ښـــا پېرۍ ماښامۍ ســـوې ده
سيورو نه ويريږي مار چيچلې هوسۍ ســـــوې ده

شونډو يې خندا څه چې ترخه موسکا هم نه زده ده
اوس ددې منګيو ميرې شـــــور او نوا نه زده ده

(د راوي ملګرى)
بس دى ياره ځـــو به دغه حـــال يې زه ليدى نه سم
تيرږي نه جوړ نه يم دغـــــه غم ته ټينګيدى نه ســم

خامـــــــخا پدې غـــرونه نادودې وربدلې دي
دا چې مستې سترګې يې له ښـــکاره دربدلې دي

ښـــــــکاري زلزلې يې د زړګي ښـــار نړولی دی
شــــرنګ د خوارږه غږ يې د لمبو ځنځير تړلی دی

ځه چېرې ګوښـــــــه غاړه په غاړه دا غـــم وژاړو
ښـه پای دې کيسې ته د ښايست له خدايه وغواړو
***

(راوي)
درې مياشـــتې ترمخه زموږ د ميرې بخت په غم پرېوت
پاس د وير په کرښـــــه د قدرت د لاس قـــــلم پرېوت

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت د دې ګلپاڼې له رنګين حسن نه رنګ وويست
خدايزده په کوم تور يې له سينې چم نه لونګ وويست

پيره دغه راز به له رڼې هينداري وپوښتو
ځه چې له شاعر ملنګ نه تللي لارې وپوښتو

(د راوي ملګرى)
ياره خداى لپاره ماته ګوډې ماتې مه وايه
ما ساده ته دا د راز کيسې ميراتې مه وايه

زه نګه آمې يم ملنګانو نه په څنګ کرځم
خپل رنګ نه وبربړم له هيندارو نه په څنګ ګرځم

(راوي)
دا هغه هينداره ده چې بس وښو کې ښه ښيي
دومره ده آغلې چې سکاره سکاره راڼه ښيي

دا خو د شاعر ملنګ د خيال رڼه هينداره ده
بس د عاطفې او مينې ښارته سيده لاره ده

راسه پدې پوه سو چې مو ميره چا ځپلې ده
دغه د نوا شازادګۍ ولې غلې، غلې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

(د راوي ملګری)

سمه ده، پوهېږې د ښکلا له غمه مړ یمه
چېرې چې ښایست وینم کتلو ته یې پړ یمه

ما ته د ښایستو کو غم ښادي دواړه ښاغلي دي
زه ساده ملیار یم ټول ګلونه ما ته ښکلي دي

ځه توکل په خدای چې دا کیسه پای ته ورلنډه کړو
هر څه چې پېښېږي دغه غوټه به په ګنډه کړو

***

(راوي)

ځه چې د شاعر ملنګ خیال له ګوتې ونیسو
دا مرید د خال راوي د تال له ګوتې ونیسو

ځو به څو د راز د ښاپېرۍ ورغوی ولولو
ورو، ورو به ددې رنګې کېږدۍ ورغوی ولولو

سترګې د شاعر ملنګ دي ژبه د شاعر ملنګ
غوږ سه اوس به واورو نوې، نوې کیسې رنګ په رنګ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

(شاعر ملنګ)

اورئ !د اوبو غږ راځـي لرې څوک شپېلۍ وهي
هــلته د ګودر غاړه کې غلې څوک سلګۍ وهي

خدای ته د ســــــندرو په دعا لاســونه ونیسئ
دې د اوبو غـــــږ ته د خیال غـــــوږونه ونیسئ

دا د اوبو غږ نه دی د مــــیرې د حـــــال ژبه ده
ســــــوی اسویلی دی د نیمګـړي وصال ژبه ده

راسئ دې ګــــودر ته ځیر سئ دا رڼه هینداره ده
تاســـــــو چې منزل ته رســـوي دا هغه لاره ده

دادی انځور راغی اوس نو تاســـو ننداره کوئ
پو په یو ها نورو ته ددې ناورین کیسه کـــوئ

***

(راوي)

پیره وینې دغه د شـــــاعر ملـــنګ هینداره ده
دغـــــــې رڼې پاڼه کــــــې دنیا د راز په لاره ده

دا مو د شـــــاعر ملنګ د خـــیال رنګینه ژبه ده
وایي چې اوس مـــــیره مو پرته په کومه تبه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

(د راوي ملګرى)

دا خو کوم زيارت دى ښکاري مړو سره سر سولو
لاړلو آشـــنا خپله کيسه خاورې په ســر ســولو

(راوي)

څه چې ورننږدې سو ښــکاري دا د راز سرغوټه ده
هر څه چې دى دلته د ســــــرو زرو ډکه موټه ده

دادى انځور خپله رانږدې سو د اوبو غړ ســـــو
اورې؟ د کوم چــــا د ننواتو او توبو غـــــړ سو

(د راوي ملګرى)

دا خو کوم ملنګ دى ګوره څه په دوړو خړ ښکاري
ســــم دم دوزخي دى د دنيا په مخه پړ ښــــکاري

***

(خړ ملنګ)

راغلئ بختورو ، زما ســــترګې خو هم ځلور ګړلې
دا د دنيا شـــــپې ورځې مو ماته ســـم په اور کړلې

(راوي)

ته څوک يې او موږه ته په څه ســــترګې په لاره وې؟
ښـــــکاري چې راتګ نه مــو خبر لا وار له واره وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

(خړ ملنګ)

زه د ګناهونو پېټي لاندې ستړی، ستړی یم
سم کنډر، کنډر کلی یم خړو اوبو وړی یم

ما سپک د ښایست ښاپېرۍ سپکه یاده کړې ده
ما د بدمرغۍ کږه زړه بره ښاده کړې ده

ما شرنګ د بنګړو ترنګ د سندرو غلی کړی دی
ما د بېلتانه د شیطان هر حکم منلی دی

زه سر په دنیا د دوزخونو اور لړونی یم
زه بس د تور سرو سر ته سم د اور پړونی یم

(د راوي ملګری)

ورک سه سم خنځیر یې ستا اورمېږ د ماتولو دی
زه یاره دا خړ خو له خبرو نه وتلی دی

(خړ ملنګ)

تم سئ خدای ته ګورئ زه د هغه راز سرغوټه یم
تا سو یې چې په لټه کې یئ زه هماغه موټه یم

راسئ چې د میرې خورکۍ ټوله کیسه تېره کړم
ګوندې که لږ څه ها غم لږ لې شبېه هېره کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ډېر ښه مې یادېږي یوه ورځ پلار ځان له وغوښتم
ویل یې زویه غواړم یو درانه څه کې دې وپوښتم

ما د چمتووالي ګونډې غبرګې پلار ته کېښودې
سرتر پایه غوږ شوم د دنیا ناندرې مې پرېښودې

پلار ویل وایي چېرته که منې د ونې سرې سولې
یوه سه چې بڼوال ته رابرسېره اند ېښنې سولې

دې ورځو کې زما په زړه هم سوچ کېږدئ وهلې ده
ځکه چې زما د بڼ میوه هم رسېدلې ده

خدای سته زویه نور له مرکو نه ستړی، ستړی یم
دغو رېبارانو نه بس پوزې ته راغلی یم

وایم چې راځه پدې په هاغه آمنا وکړه
بیا هم ټکنی سم زړه مې وایي نن سبا وکړه

غواړم دواړه نن دغه درونډ پېټی درونډ راښکته کړو
خیال سره شریک کړو سم منزل ته د لار لټه کړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه وایم پلاني او پستانکي خان نه یې واړوو
دا د شاتو پېتۍ د (زمري) په وره کې واړوو

ته څه وايې زویه دا وروستۍ خبره ومنم؟
ستا په اند مانۍ نه دا کیږدۍ په نره ومنم؟

ما ویل پلاره سمه ده زما هم درسره هوکړه ده
ښکارې زموږ مېنه کې بس دا د خوښۍ زوکړه ده

مور مو هم له دغه نیول سوي هوډ خبره کړه
ورو، ورو مو خبره د خوښیو رادبره کړه

مور ویل داسې ښکاري کومه ټکه رالوېدو کې ده
زړه مې هسې شین دی دا ښادي په نه کېدو کې ده

ښکاري لارې ببله سوې ککۍ کجل نه بیله ځي
میرې ته څه پېښ دي له همزولو ډل نه بېله ځي

ډېره موده کیږي سندرماره لور مې غلې ده
ښکاري چا په غلا ترې د سندرو دلۍ وړې ده

زه به د لورکۍ د زړګي خوښه رادبره کړم
څه چې ورته پېښ دي له هغه به ځان خبره کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور د خپلې خوښــــــې پاره لږ موده غوښــــــتلې وه
پلار ورســــــــــره دغــــه موده درې ورځې منلې وه

لا دوهم ماښــام وو چې مې پلار د ېرې ته وغوښـــتم
څه وو؟ پلار غـصه وو ، يربېدلم چې ترې وپوښــــــتم

غږ سوکېنه ، ما ويل کوم کوهې کې څوک زګېروی کوي
خدايه خير کړې بيا مو په خوښـــــــو څوک تېرى کــوي

پلار ســـــــر راچت کړ دواره ســترګې يې سکروټې وې
خــــــــداى خبر له کـــومه رالوېدلې کـــــومې ټکې وې

شـــونډې يې ورو وښـــورېدې ويل يې چې بې پته سوو
نور د نارينتوب له مســــــــتانه آسه راښـــکته ســـوو

لږ که چېرې تم ســـــو دا خــــــــبره ډنډوره نه ســــــــي
دا د بې ننګۍ څــــــــــېره مو خلــکو ته ښکاره نه سي

لاس او پښې مې سستې سوې وانې مې تښــتېدلې وې
هک پک ومه واکې د خــــــــــبرو رانه تللـــــــــــې وې

پلار ويل دغه ســـــــپکه ننه شـــــپه له دنيا تېره کــــــړه
ښې ښښــــانې يې د عالـــــم له ذهنه هېرې کـــــــــړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا به لــــه دې کلي له دې ســــیمې پښې ســـپکې کړو
چېرته کــــوم راغــــه کې به دا پړې څـــېرې پټې کــړو

خور دې درته ښــیم چې یې ښـــــه ګـــلان کرلي دي
هرڅـــــه دې ناولې د ګـــــناه پـــه تول تللـــــي دي

چېرته به یې د څـــېرمه ځـــنګله ځنډو کې مرداره کړي
دغـــه د پېغور ناره به ګـــونګه کړې کـــراره کـــړې

سترګې مې تیاره سوې آسمان تندر مځکه اور ســـوله
خـــپله نازولې خور مې نښــــه د پـــېغور ســــوله

بس هماغـــه شـــپه مې په مرۍ چـــاړه ورتېره کـــړه
هـــا مسته هوســـــۍ مې بېګناه له دنیا تېره کـــړه

بله شـــــپه په خوب کې نازولې مـــیره راغللــــــه
مـــا ویل کـــــومه حـــــوره د جنت له پیره راغللـه

غـــږ یې کـــــړو لالا تا خو به یو واري پوښــــتلې وم
پته به دې کــــــــړې وه چـــې ولې کــــه ناولـې وم

دومـــــره به دې پوښـــتې وم چې ولې غلې، غلې وم
څه غــــم کومې ســـتونځې د ګـــونګو په بند تړلې وم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا خــو مې لا ډکې له ګیلو ســـــــترګې ونه لـــیدې
تا خـــو مې د ننګ او د پښــــتو ســـترګې ونه لیدې

بس شــــانه دې ســـم په پسته غاړه چاړه تېره کــړه
ســم دم ځناور سوې د خورکۍ مینه دې هېره کــــــړه

مــــا به درته وېلې چـــې لالا خورکـــۍ دې ولې ده
هســـې بېګــناه د کــوم تهمت غشي ویشـــتلې ده

دا چې تا ګـــناه ګڼلې زه یې خـــپل قســمت ګــــڼم
ښـــه او بد دا ټولـــې بس ترلـــې پـــه نیت ګــــڼم

ما به درته وېلې چـــې لالا کلـــکه رنځـــــوره یم
نس کـې مـــې دانه ده لـــه دې شـــرم نه تروره یـم

ما او تا خـــو دواړو په یوه تي خولګۍ ایښـــــې وې
دواړو د حـــیا مـــزله کې خپلې پاپۍ ایښـــــې وې

دواړه ماشومتوب کې پښـــتنې ابۍ ترلې وو
دواړه د پښــتون پلار پښتنې مینې پاللي وو

هې ارمان پښــتونه تا به یوواري پوښتلې وم
ځومــره که ناولې وم تا ولې به غوښـــتلې وم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس که لږ غیرت لــــري نو څـه کفن راوبښه
لویشت قـــبر، یو ځلی څه حـــیا د تن راوبښه

سم مې له سهار سره خورکۍ په عزت خښه کړه
سیمه د قبره مې د ګـــــلاب په ځلي نښه کـړه

بس له هغه وخته د خورکۍ زیارت کې دمه یم
خدای سته که شـــپه به له دې ځور نه بېغمه یم

***

(راوي)

پیره دا څه تریخ پای دې کیسې ته قسمت ورکړلو
لاس یې هم ونه رپېد بده چـا چې د کړو کر کـــړلو

خدا بزده څومره میرې ددې وچ غیرت خوړلې سوې
خدا بزده څومره ښکلې سندربولې لاړې غلې سوې

څو به په بېځایه ننګ ګلونه رنګ په رنګ سېځو
څو به په سرزوري ضد ګټلی برم د جنګ ســــېځو

څو به لکه مچ د پښـــــېمانۍ لاس په تندي وهـــو
څو به وچ ګودر ته تشې باټې د منګـــي وهـــو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورې د داسې میرو درونډ آزار په غاړه ګرځوو
ځکه د غړانده لمبو هار په غاړه ګرځوو

خاورې به مینده نه سي چې سر باندې یې وشیندو
مځکه به پیدا نه سي چې قبر پکې وکیندو

دا چې آسمان نه رالوېږي دوا د کومې ولې ده
ورونه چې پړ نه غواړي د هغې پاکې جلې ده

زمورږ میرې خو آن په مرګ زمورږ د پګړو پت ساتي
دا آغلې نجونې پت پښتو لکه آیت ساتي

د لړم ۱۷ مه ۱۳۸۵ لمریز لېږدیز کال

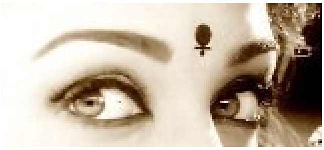

(c) ketabton.com: The Digital Library

برښنا لیک

قسم دی هغه زړه ونه مې زښت ډېره یادیږي
چې مور به ویل پیریان پکې جرګې لره ټولیږي

چې ما او تاته جوړه ترې د مینې سپاره وه
د توت هغه شاغوټه چې له لرې راښکاره وه

ترې لاندې مو چې ټکنده غرمه کې مېلمستیا کړه
شړومبې به تا راوړې وې او ما به ډوډۍ غلا کړه

ادې به په نارو د ډوډۍ خوړو سوه سترې سترې
خو زمونږ نه د نانځکو کورکي وه لوړه وړې

هغه ورځ دې یادیږي چې په سرو سترګو ژړل دې
مېره مې دي نانځکې رانه پټې دا ویل دې

سپېرو چاودو غومبرو کې دې اوښکې لارې، لارې
زما نه یې ورکې کړې وې ماشومې لارې چارې

ما پړنګ وهل او غبرګه مې له تا سره ژړا کړه
"سلګۍ" سلګۍ، سلګۍ کې مې د ستا سره سلا کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راځه چې نن پخپلو کـــــې نانځکې ســـــره وکــړو
شاګې او ناوکۍ به ســو او نور به ځــه او ځــه کــړو

سلګۍ دې سولې غلې نرۍ شونډې دې موسکۍ سوې
دوه ســـــترګې دې باران باندې نمجنې توتکۍ سوې

ســـتا هوکړې سره سم مې ویل چې ځم بېرته راځمه
د ګل بابا له بڼ نه دنداســـــه درته راوړمـــــــــه

په لارکې مې له کـــــوره ستالفۍ کاســـه کړه غلې
کې تشه مې کړه ټوله د بېګا شــــپې خیشته کــړې

تا سرې په دنداسه کړې شونډې تورې دې وې سترګې
زما مخ ســــپېره مبره وو ځلېدلې پکـــې ســــترګې

بیا خنډه د ټیکرې دې اننګـــــو باندې کــــړه تېره
پدې دې ماته یاده کــــــړله چـــاره رانه هـــېره

لســــــتونې مې په ناړو کړ او مــــخ باندې اخته سوم
ما ویل چې اوس به څومره ښایستوکی او سیکه سم

تا کړس خندا کې ویل مخ دې تک سور لکه بیزو ســو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل ګوره دا ســـتا خو لکه حسن د درخو ســـو
جـــوړه مو جـــوړه نه وه لا نګریزې خیشتې نه وې
ســــــندرې لا پیل نه وې او چا ډزې کـــړې نه وې

هلک نری چـــنار ته لا یو څـــه مـــهال وو پاتـــې
چې یونا څـــا په غبرګ سو ، خدای دې ورکه کړه میراتې

مېره دې په کوڅیو کـــې منګولې کـــړلې خښـــې
زما په ســـر او ډډو یې هـــم څپېړې کـــړلې یخې

همهغه مو بېلتون وو چې دا نن یې شـلم کال ســو
جومات کې مو د مینې چې د بره ســـپېره دجال ســو

اوس ښـــکاري چې دجال ، د عشق ولیانو دی شـړلی
د مینې شـــپېلۍ نه زده ، ښـــا پېریانو دی شـــړلی

ها تېرې ښې شـــېبې لـــکه پرون غـوندې رایادې
ته وایه ســـتا یادېږي که هـر څـــه دي درنه پاتې

کېدای سي بیا دې هو کـــړې سره بېرته راژوندۍ سي
ها غلې او ماشـــومه مینه شرنګ وهي شپېلۍ سي

منم چـــې دا یورپ دی خو زما ســــره لا سته ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه داسې دنداسه چې د ها تېرې نه ښایسته ده
یوه د غزل ټولګه سيپاره زمور د مینې
کې نغښتې ده ماشومه نندار ه زمور د مینې

راځه چې ها ماشومې دنیاګۍ ته بېرته لاړ سو
دا دنګې ماڼۍ خوشې کړو کیږدۍ ته بېرته لاړ سو

خبر یم ها زړه ونه لا دنګه ده لا شنه ده
خو پرته زما او ستا نه یې ښایسته بشره سپېره ده

د کډې آس مې زین دی د دوهم وري په تمه
بس تم یم که په لور د وطن ځې را سره سمه
***

شپې سولې کلونه برېښنا لیک ته په کتلو
ځواب کې دومره ځنډ سو چې مې ساه سوه په وتلو

موده د انتظار که څه اوږده وه خو خوږه وه
بس کټ مټ لکه سوځنده تودوخه کې روژه وه

ځواب کې مې سلګۍ، سلګۍ تر لاسه کړې سلګۍ نه
په برخه مې یوه نوا هم نه سوه له شپېلۍ نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمکۍ ژبه د مینې مې ماشـــــومه ګونګۍ ښـــه وه
له دې چتې ســـــلګۍ نه ها ســـــپېره ناوکۍ ښـه وه

د وري ۲۲مه ۱۳۸۵ لمریزلېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شعر ښاپېرۍ

کله چې آســـــمان کې سترګکونه وهي ستوري
کـــــله چې په پاڼو د ګــــلابو پرښــــه اوري

کــــله چې له لرې د شپونکي د شپېلۍ غږ ســـــي
کله چې ګاونډ کې مو د چا د ســـــــلګۍ غږ سي

کـــله چې کــــــوم څوک ډېوه په لاس رڼا کې وینم
کــــــله چې د مور پسې ماشــــــوم ژړا کې وینم

کـــــله چې پلو کې څوک د مات منګي کـــودړي
ژړ، ژړ ټولوي او په غاښـــــــونو چـــیچي زړي

کله چې ســــپېرې پښې د چندوړي کړې ګــامونه
کله چې څوک وار ته کړي دوه لاســـه سلامـــونه

کله چې ټالۍ وهي ماشــــوم د اوښ په بار کـــې
کـــــله چې چا لاره ورکه کــــړې یي په ښار کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې څوک اوښ په بډه کړي سره له باره
کله چې څوک لور ته شنه بنګړي راوړي له ښاره
کله چې د دار په ستنه څوک وهي څرخونه
کله چې د سر په بیه سي د خوله نرخونه

کله کومه پېغله چې غلطه سي ښکنځل کې
کله چې سنځل ګل جینۍ وتومبي اوربل کې

کله چې ماشوم رېبار خبر دوه ځلې وایي
کله چې شاعر کومه کوچۍ ملکه ستایي

کله چې د پېغلو جنګ سي سپېني لېچې اوري
کله چې په لاس د ورېمې ښکلی اوربل ښوري

کله چې کجیر وهلې زانه خوب کې راسي
کله چې د چا د مینې هیله نیمه خوا سي

کله چې شیدو پسې وچ موری ماشوم ژاړي
کله چې څوک چا نه سپینه خوله په نره غواړي

کله چې کوم سیند له وچکالۍ سي لارې،لارې
کله چې د چا شونډې سي ولې په مردارې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو چې کـــوم غزل کې سې ښکاره تر هغه پورې
بس زما د شــــعر ښـــا پېرۍ ته مې په زړه اورې

د غوايي ۱۳ مه، ۱۳۸۵ لمريزلېږدېزکال

(c) ketabton.com: The Digital Library

دود

زړونو کې درزا ســوه چې د آس د ششنېدو غــږ ســو
والوتلې بنې چې د ورا د رســېدو غــږ ســو

ســـترګې د نتکۍ د باز ليدلې توتکۍ په شــان
داســې رپېدلې لــکه باد کې د کېږدۍ په شــان

هــغه وخت ورياد ســو چــې يې تره "غمی" وژلی وو
وروســـته له جرګې يې قــام پدغه ســلا سوی وو

بدو کې نتکۍ به زوړ چـــنار ته ورکـــوي تره يې
ظلم دی کبلۍ به خــــوله د مار ته ورکــوي تره يې

دا خــــواره مــيراث وه او د دود په بــند تړلې وه
بس يوه روانه جــــنازه وه غــــم لــــړلې وه

مياشت وروســـته ها زوړ چنار د مرګ په سېلۍ پرېوته
تور د کــونډ تابه شـــال په کــوژدنه نتکۍ پرېوته

اوس دغــه ميراث کـــبلۍ "انار" ته ودوي تره يې
وينې د "غمـــي" ددې پـــه نذر پاکـــوي تره يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خواره ناوکۍ وه لکه پاڼه رپېدله چې
ښه د ګل غوټۍ وه شېبه وروسته رژېدله چې

ځانګه یې په یاد وه چې په بدو واده سوې وه
کال وروسته واده نه له وهلو چې مړه سوې وه

پټه خوله وه ورا ناوې پخبلو پښو روانه وه
جوړه جنازه وه چې په سرو لمبو روانه وه

***

زوم وو له بهر نه را روان د وطن لور باندې
دې ته وو په لاره چې دعا وکړي په ورور باندې

وروسته رسېدو نه د دعا په ټغر کېناستو
دود سره ځو ورځې د ژړا په ټغر کېناستو

دې ټوله موده کې په نتکۍ د بدو وارنه وو
خوار تنکۍ زړګۍ یې ستغو سپورو نه کرارنه وو

وير موده پوره سوه يو ماښام وو چې ورو وټکېد
وروسته بيا کوم ځوک نږدې کوټې ته په زور وټوخيد

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه د نتکۍ وښـــــــويېد د مرګ خوله پرې راغلله
لښـــــــته د ګـــــــلابو رپېده څيله پرې راغـــــلله

ســــــــر باندې يې د چا د تاوده لاس تودوښه پرېوته
نور په ځان پوه نه ســـــوله په درز بې هوښــه پرېوته

کله چې په ســـــد ســـــوه نا اشنا غوندې مالت کې وه
دا ســـــــې ورپه زړه ســــوه ګنې مړه وه په جنت کې وه

هکـــــه پکـــه پاتـــــــې وه د ذهـــــن يـــې وزر نه وو
هرڅـــــه بدل ســــوي وو په ســـــترګو يې باور نه وو
***

غـــــږ ســــــو زه انار يم ته زما د ژوند ملګـــــــرې يې
ســـــمه ده چـــې قــــــام ماته په بدو کې راکـــړې يې

زه به تا هېڅکـــــله ســــــتا د تره په بدو نه نيســــــــم
دغه ناســـــم ســـــوي دود نه سترګو کې بس ښه نيسم

دا بـــــد نه دی دا د بـــد مـــــينځـــــلو يـــــوه لاره ده
کــــــرکه په الفت چـــې بدلـــــوي دا هـــغـــه چـاره ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا دود خـــو ســـپین روبو زمونږ ولی دود مـــنلی وو
مـــونږ وو چـــې دا ولـــی مو ناولـــی کارولـــی وو

ګـــوره چې پښـــتو کې ستا پلو څومـــــره ښاغلی دی
اور د دښمنۍ ورونو کې وژني څومـــــره ښـــکلی دی

ځکـــه زه ګـــنم د نور لــــــه کلـــي نه راغــــلې یې
وینه چـــــې په مـــــینه مینځې ته هـــغـــه آغلـــې یې

لاس را کـــــړه ملګرې ولی دود مو ببرته ولی کـــړو
دا د دښــــمنۍ او دا د بدو غــــــږ به غلـــی کـــړو

راســــه چـــې په ګـــــډه دغه هـــیله او اند وروزو
بس په مــــینه مینــــه دغــــــه داغ لــــه زړونو وتوږو

ته ماته ډیوه یې پرښـــــــــته یې مــــینه مینـــه یـــې
ته لکه کــــوتره د ســــــخې د زیارت ســــــپینه یې

راســـه او زمونږ زړونه هم ځان غوندې سپیڅلي کـــړه
نور د ســـتغو ســـپورو د بدل غږونه غلي کـــــړه

راســـــه زما د عمــر غلي کــړکي ته نوا ورکـــــړه
شـــرنګ یې کړه شپیلۍ کړه دې مړه ژوندون ته سا ورکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځه چې بې له مینې نه بل څه ته ځان وزګار نه کړو
دا نیمګړی ژوند له هېڅ او هېڅه ځنې ځار نه کړو

د وري دیرشمه ۱۳۸۵ لمریز لیږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

زلزله

د زړګي کــــور يې را ويجاړ کـــړ زلزلې غــوندې ده
دا زمــــا مينه د کابل تېرې کيســــې غـــوندې ده

چـــې لاس وروړم ريږدي رپيږي له رڼا جـــوړه ده
هر ځل له تېر نه لا خوږه ســــې د توبې غـــوندې ده

لکه درزا مې زړه کې اوســــې نور مې تېښته نه ستنه
آن په لمانځه کې مې غلط کــــړې د کعبې غوندې ده

ته وا بــې مينې جـــوړې کـــړې دې دوزخ ته لارې
زاهـــــده ماته د ګلـــــونو د لمبې غـــــوندې ده

دومـــــــره نازکه ده چې آن وږمــــه پرې ورو چليږي
له وېرې ګــــوتې وروړی نه سم د ښيښې غوندې ده

د وخت منګل کړه هـــــديره د ګـــربوان لارې، لارې
وروســــــتنۍ اوښکه مې بې ګوره جنازې غوندې ده

تورتم کې ورکـــو مســـــا پرو ته چـــې لار ورښيي
دغه ســــــپوږمۍ نه ده دا بالکل د هغې غوندې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملـــــياره خـــــــدايزده چې دا ګايه به ګلونه راوړي
بس تشه باټه ده دديې مـــــــهال جرګې غــــــوندې ده

د ليندی ۱۲مه ۱۳۸۴ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیتونه

خدا یزده کـــوم کجیر دغه کـــوتره ځـــورولې ده
چا یې د غـــزل غـــوندې ښـــکلا ورانه لوستلې ده

دا خــــو نګه شـــرنګ نګه نغمه نګه ســــندره وه
خــــداې خبر په څــــه دغــــه بلبله غلـــې غلې ده

***

ځئ چې د ټوپک شـــپیلۍ کړو ماته د شپېلۍ په غږ
زړې د خــــندا وکـــــرو پاڅـــو د لـــنډۍ په غږ

***

ګوتې وروړی نه سم چې نازک حسن یې ړنګ نه سي
دغـــــه نازولــــــې د ګلاب پاڼو کـــــې لویه ده

***

قند خــــــوږه د خـــولې د سوال ســـره تروه سوه
نارنجګله له حـــیا سپینو کې ســـــره ســــوه

چې تر غوږ یې د کابل د بلبل غـــــــږ ســــــو
په کوچي لالي کیږدۍ غوندې خـــوره ســـــوه

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

که ښـــــه هم چې بې تېغه به جهان په وینو رنګ سي
خــــو بیا هم که راوګورې احسان به په ملنګ سي

***

ښـــــو مې زړه د صبر په تار وګنډه
ســــر نه مې د مینې خمار وښنډه

ووت تورو خاورو نه رېدی سو جوړ
هرښـــــه مې خوړلن په ایرو ومنډه

***

بیا مو یو ستوری د ادب له روڼ مداره ووت
د عاطفې ســـــرتور ملنګ مو له کتاره ووت

د مراد پیخکي یې رپیږي د پښـــــــتو په ولي
ټوکلی زړه ســــوی ځیګر له دې مزاره ووت

***

ښـــــکلې شوخ نظـــــر دې د حیا له تیکي وباسه
مخامخ راوګـــــوره د زړه چـــــنار پرې ووله

ســــره اننګي ټاپی کـــــړه د زلفو مچینوزغې ته
سپینه خوله دې ګاټی کړه ملنګ ملیار پرې ووله

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

سپین کمیس د حـــیا ناوې چـــا په وینو لمبولې
که کوډل کې دې د سترګو پېغله اوښکه وير وژلې

د لېمو حبش سرتېري دې مورچل کې ویده ښکاري
ګردچاپېر ســپینه خزه یې سرو لښکرو ترې نیولې

***

لا مې د سترګو په نغلو کې دومره اوښکې سته دي
چې دې د مخ کابل په ځـــل د رڼا ولمـــانځمـــــه

***

د زړه نغلـــــــو مې چا په غشو د ښو ویشتلی
د مخ کابل مې د رڼا نذر له ســـتورو غـــواړي

***

د ستورو کور مې له شیطان څراغ نه نذر غواړي
د مخ کابل ته مې د زړه له نغلو نور نه رســـــي

***

ددې نتلي زړه کلـــه هیریږي ترمـــې اوښـــــکې
څک ، څک د کور په بام یې راڅڅیږي ترمې اوښکې

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېلمه، مېلمه بانه دي لړ په وار رالېږه زړه ته
کوربه ته خـــــو لړ وار د هرکليو ورکــوه ته

***

کغ کړي ببره سي چې لاس وروړم
ليلا د کـړوکې چرګې لوبې کوي

***

ډېره موده سوه چې مــو ځنې غورځولې ندي
د اتڼ دوړې مو آسمان ته پورته کـــړې ندي

راځئ چې دا ښادي شريکه کـړو په مستو ټپو
قسم بې تاسو د محفل شيبې مو ښکلې ندي

***

هـــر کله راسئ ما لېمې دي غــــوړولي لارکې
اې ښکلو ستورو را مېلمه سئ نن د نور په ښار کې

***

ځان نه مې بد راســـي له خپلې تندې وشرمېږم
چې دې په سرو شونډو د خپلو شونډو داغ ووينم

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازکې په خــورو زلفو دې وار د لوبو راکـــړ
کمکی یم دم مې نه زده دا منګري به ټس راکړي

***

خوږې ګناه ملـــيار دې څه کوي او څه دې ساتي
ملا ته په لاس ورنه سې چې يو ځل به دې ګرت کړي

***

ما درته نه وېلې چې مـــه راکـــوه زلفې په لاس
دا ملا وزمه زړه مې شونډې له پېزوان سره خوري

په ښـــکاره جام، پټې توبې ماتوي نور څه نه کړي
بس يو همدومره دی چې هرڅه د قران سره خوري

***

يو ځوک دی جام ښکاره او توبې پټې ماتوي
د حـــسن آيينې روغــــې رمتې مـــاتوي

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

چم نه د سپین روبو دې نیمګړې توبې وویستم
ته خو خدای وهلی وې زړه زه دې له ښې وویستم

تا باندې خو زهد لا د مخه حکم کړی وو
زه تورن له دې توره د ښکلو جرګې وویستم

***

که چېرې سمنګی چا په کودوړي بدلولای
نو ما به د اوس هرڅه په چیندوړي بدلولای

له پیله که د سترې ځوانۍ سترې رانښکاره وې
قسم دی دا پیچومی مې په زوړي بدلولای

***

دا دی له تندې به بېغمه سو او جام به اخلو
مینه وروري به پالو یو د بل سلام به اخلو

د زه او ته تغر به تول سي ځای به یي مور ونیسي
نور به څوک نه وایي چې هلئ انتقام به اخلو

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانګې نګه ګل سه چې د شعر په شـــور مې پوه سې
شرنګ وهه شپېلۍ سه چې په ټنګ تکور مې پوه سې

غاړه غړۍ راســـه چې د عشق په زور مې پوه ســې
خدای دې کــــړه مینه چې د زړه په اور مې پوه سې

***

سو به د پښتون زړه بس د سترګو په جنګ نه سي
هسې په موســـکا باندې چاره د ملنګ نه سي

سوې وچې شونډې به له سواله په څنګ نه سي
څو چې سر تر پایه ستا د شونډو په رنګ نه سي

***

زه نګه آمین یم خـــو که ته چېرې دعــــا سې
ټول غـــزل، غزل یم خـــو که ته را ته نوا سې

دار ته دې منصور یم خو که ته ښکلې سـزا سې
زه به لولپه سم خو که ته چېرې ګنګا ســـــې

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلې پاس په زنه ولې سپین خالونه نه ږدي ؟
ځکه چې ساده مومن ته څوک دامونه نه ږدي

راشه زموږ د ونو په لاسو کې غوښې شنې دي
چا وېل مســــلمان ته مسلمان بمــــونه نه ږدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مينې ډالۍ

ليلا زمـــا د مينې ډالۍ ځان ســـره ساته
په دام کې رانيولی په ايمـــان ســـره ساته

د ښـــکلي مخ په پاڼو دې کوم بد نظر پرېنوځي
ســـرې شونډې روو ستر ګو نه پېزوان سره ساته

د شـــوخ ياغي نظر سره ورېښمينه حيا ښايي
بس هر وختې شيطان له مسلمان ســـره ســاته

د نرمو شـــونډو بيه له يوه ســـره وانوړې
د تېرې شپې واده دې د جانان ســـره ســـاته

د مرغومي دريمه ۱۳۸۵ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

چل

جنګ د ترورېمۍ ته څو رانه ودروئ
دې د وخت لیوانو ته شپانه ودروئ

سیال به سئ د سیالو سرکتار به سئ په نره
بس یو وارې د غه پښتانه ودروئ

دا لیونی زړه مې تل د سترګو جنګ ته کاږي
مړ چې سوم په قبر مې بانه ودروئ

دا ولسواکي نه ده دا ښه چل د تالان دی
څو ګونګي، څو روي، څو کانه ودروئ

د سلواغې اوومه ۱۳۸۵ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په مست حسن چې سیوري د زیړې مازیګر خپور سي
هر څه غزل غزل د تخیل هنر مې نور سي

تور خال یې د نری، وروځو تر منځ مینان بولي
کټ مټ لکه بلال چې د آذان په وزر سپور سي

دې میرې دښایست ته برخې داسې څه ورکړي
په لید به یې د حسن انځورګر خپله انځور سي

که چېرې دې ښایستوکې نه پلو له مخه پریوځي
د ډېرو د ککیو راڼه ستوري به تک تور سي

د حسن خدایه داسې څه ورپېښ کړې ویش د مې ته
چې زه په جام نسکور سمه یا جام په ما نسکور سي

قسم دی د ملیار په شان به ورېي ټول ماره سي
که چېرې د حسنونو ذکات ویش دلته کې زور سي

د سلواغې لسمه ۱۳۸۵ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه وو ایم ســــتا مینه کې څـــــومره کړېدلی زړه
پېښنه وه د ســــترګو خــو په غشــو لګېدلی زړه

تېره شـــــپه یې بیا له ګړنګـــــونو غورځولی وم
څـــــومره په زاریو مې له جـــــام نه ګرځولی زړه

هـــره شـــپه په مـــا پردې برستنې لتوي روی
څنګه چې ســــهار سي بیا له لوړې بوټ وتلی زړه

شیخه ته او خدای که به رښـــتیا راســره نه وایې
ته هـــم ورته پړ یې که دې چـــېرته دی کرلی زړه

خدایه که دا حسن دې په یو ځای کې غونډ کړی وو
ولې به شینګـــړوو ور په ور به ګــــرځېدلی زړه

ســــترګو کې یې ساتې نازوې یې په سرکو شونډو
داسې ښـــا پېرۍ باندې ملــــیار ملنګ بایللی زړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خبر سوم له دې وروسته به خيرات وركوي ښكلې
هركال به د ښايست په تول ذكات وركوي ښكلې

الله دې خير كړي بيا كوم د خالونو راوي مړ دى
چې نن غوټۍ غوټۍ خندا په سخات وركوي ښكلې

اشنا دې پسرلي كې د سخې مېلې ته نه ځو
همدلته د خوږو شونډو نبات وركوي ښكلې

درځه چې دا د سر بيه ورپرې كړو ساده عقله
بدل كې يې د شونډو ماله جات وركوي ښكلې

د مينې خدايه داسې زيرى داسې څه رازده كړه
و كوم ته چې د شونډو سر سوغات وركوي ښكلې

ويرېږم چې ساده كوږ ګى مې بيا بدرنګه نكړي
د سر په بيه ورد سومنات وركوي ښكلې

ملياره تږى زړه دى د ازل وږى موړ نه سو
د حورو چم كه څومره سات په سات وركوي ښكلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چېرته که د لوی انځورګر ســـترګې په تا پرېوځي
هيښ به ســـي چې دا د حسن لمر به په چا پرېوځي

هر توری يې ماته بس دعـــــا د پير بابا ګـــرځي
کله چې دې سرې شونډې ليلا په ښـــېرا پرېوځي

ښه دی چې ســندرې نه درځي تا ښايست ميرې ته
ســـتوني د شـــپېلۍ نه به آيت د نوا پريوځي

نه چې ســـتا له لاسه بخته بيا روژه په خـوله سولم
ويره ده ســـــپوږمۍ د دې اختر به په ما پرېوځي

ســـــتا وينا ملــــياره د برو پړو نه زيندۍ اخـــلي
کټ مټ لکه غــــــږ د معافۍ په ســـــزا پرېوځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سیوری ته د لمر له څانګو پاڼې غزېدلې
تا چې د کنډو له سره نه ما ته را کتلې

لارې لارې تللې رڼې اوښکې دې په ښکلې مخ
چا دې د ښایست سپېپاره ورانه وه لوستلې

زما نښی د شونډو وه او ستا د غاړې کرښې
څکه سپینې پاڼې دې د حسن رپېدلې

آن د شونډو پل ښکارې په سپین نازک بدن دې
خدای خبر د حسن خاوند څه کې یې مینځلې

ستا له برکته ډیر په سپینه ږیره مست سول
اې د نشې میرې ته له کومه یې راغلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په خوب کې ښـــاپېرۍ وینم دیوان مې ویښــوي
بس شــونډې رانږدې چې سي پېزوان مې ویښوي

چې ســـم جوړه ګومبزې د ژوندي زیارت سي ډډې
رامات مې تاویزونه ســـــي پېریان مې ویښـــــوي

ښـــکاریږي له ګلمخو نه همدغه مې قسمت ســـو
چې واورو کې ویده ســـم او باران مې ویښـــــوي

زاهده ســـــتا په دم مې په یاغي زړه څـــه ونه سي
ښــیښه چې چـــېرته ووینم ایمان مې ویښـــــوي

له کـله نه چې مـــــا د زړه مـــــــنلې ورته پړ یم
ویده په اوداســــــه سم خو شــیطان مې ویښوي

رندانو راته وایئ شـــــېخ چــړي اوکه زه ګـــــرم یم
چې ســــــم په جـــام ورپریوځم آذان مې ویښـوي

ملــــــیاره یو څو پاڼې د سنځل ګل ورته ښې دي
دې درد ته چې ریښې، ریښې ګریوان مې ویښــوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د خــــيال په تږې للمـــــه مې وريږي غلې غلــــې
يوه د هســــــکو ميره د اوبو په شـــــانې ولـې

څــــه نغوته ده د مينې څه غــــزل څه توتکی ده
څــــه د نګه ســـارانی کوچی کيږدی نه راوتلې

هغـــه چې تش په ياد يې زمـــــا ژبه سې آغلې
بس کټ مټ د ماشوم مينه ده دومره ده سپېڅلې

احــساس مې د غــــزل راتخنوي د ناز په ګوتو
په زړه مې وروي د پاس ګــــود ر د غـــاړې ولې

په کومو کې چې زانګي ليونی شـــــېبې د مينې
هغه چې دي د مستې غنمرنګې په رنګ ښــکلې

نو څنګه به د لمـــــر په تال کې نه زانګي نوا مې
چې دا ســـــې ګلورينې نازنينې ده پســــوللې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولور

ښاپېرۍ د ېر د ېر مې زړګی تنګ دی
د ګودر غاړې پسې مړ مړ یم
دا چې زیارت نه دې بې برخې ګرځم
د مینانو خدای ته پړ پړ یم
سمه ده دا ځای د حسنونو جنت
خو پدې ښکلو مې چاره نه کیږي
دې کې د ستا د خولو عطر نه سته
پدې هوا مې ګوزاره نه کیږي
***
دلته رنګونه دي خوندونه دي د ېر
خو د حیا پسې مې زړه وتلی
تل مې خیال کې دا سې ګرځي ګلې
چې مې مین نظر په غره ختلی
چېرته کې لرې څوک شپېلۍ غږوي
د سوي زړه له تل براس باسي
ورشو د دنګې غنمرنګې جینۍ
د هر ځلمي د نظر آس باسي
***
ګلې زما ترږې سترګې ترږې ګرځي
پدې ببشرمه جلال د کې نه سي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای دې په خاورو باندې نه ړکوي
ځو ستا د ټنډې په خال ډکې نه سي
خو اوس مې ملا د همت ټینګه ساته
بس یو ځو نور رکاته نفل وکړه
لږ دی چې بیه د ولور پوره سي
نور د بېلتون کوډله ورانه ښکاري
کډه مې بار ده دې نږدې ورځو کې
درځم په سرباندې دې شال اچوم
ماشومه مینه په بل ډول لمانځم
د زړه ځنار کې درته ټال اچوم
د پیربابا په توغ په خپلو لاسو
زما په نوم یوه ریښکۍ وتړه
هلته کې لپه د دوا پورته کړه
زه به له دې ځایه آمین پرې وایم
بس دغه سوال کوه اوږده لاره کې
د لوټمارانو په داړه وانوړم

۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال د وري ۲۱ مه نېټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته مې چې ليدلې يې د ژوند مانا مې بله ده
بس د زړه په ژبه مې دا ستا د ياد بدله ده

شکر ستا د مينې د آيت په اوبو ولی سوم
ته مې چې قبله سې عقيده مې تل تر تله ده

خدای قسم په غلا يې خوند له شاتو نه تېرى کوي
سره غوټه د شونډو دې خوږه لکه سنځله ده

ټال کې د خيال ځکه څنار غزل زانګي
دنګې غنمرنګې قد دې سم د ګلو وله ده

يو ځلې مو پرېږده خوله په خوله سو بيا چې هر څه کړې
عقله د تاک پېغله ډډې شونډې کله ده

زه يې ونه کړم ته يې ونه کړې ملا خو لا پرې غوړ ندی
مينه دې دنيا کې پيدا کړې خدايه څه له ده

ستا کتاب که مست د مينې شېخه چېرته پړ ګڼي
پوه سه دا خوږه ګناه مې کړې څو څو ځله ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوازې

لاره کږلېچ ده ګلې خبر دی یو څـو ګامه راسـه
مزل مې ستړی دی خو ګوره ترمانښـامه راسـه

پدې پوهیږم تر قیامته څـوک د چـا مل نه یي
بس دومره وکړه چې د ژوند تروروستي جـامه راسه

لا مـو خبره په سـلام کې ده ولاړه ګـوره
سـلام پوره کـړه د ګډ عمر تر کلامه راسه

مـلګرې ګـوره ترورېمیو دې زړګـی تړلی
واده پوره کړه اوس راغـلې یې تر دامه راسه

یو څـه به زه په زړه کې تېر کړم ته آمین پرې وایه
یو څـه دې ته نیت سـاده کـړه له ناکامه راسه

راځـه چې تېرغـوندې له یو بل نه ځاربږو ګلې
مرګی بڼو نه رانږدې ښـکاري سـلامه راسـه

قـسم چې سـاء مې یې بې تا مې ګذاره نه کیږي
د مینې لمونځ مې قـضا نه سي رون امامه راسـه
د غوايي شپاړسمه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښتیا

یوه خبرد نازولې لیلا
پښو نه مې تاوه ده ځنځیر غوندې
چې نن سهار یې راته وویلې
داسې مې بد ایسې خنځیر غوندې
له هرچا هرچا مې ګڼله خو یو
له ګرانې مینې مې دا هیله نه وه
قسم چې زب زب سترې سترې یې کړم
داسې درنه وه د شوګیر غوندې
ما ویل چې زړه مې ښه پر ځای تړلی
له دې سودا به څه توښه وتلم
د ژوند انځور کې حقیقت وه راته
هغه هم تته سوه تصویر غوندې
که چېرته خوب یې د خوبونو خدایه
د دغه تور خوب دې لمن وسېځه
سمه سمسوره یې کړه رڼګه راته
د رهبرانو د تدبیر غوندې
د اوس لپاره مې توبه ده تربنه
نور به یې نوم په مینه وانخلم
خو لکه ساء مې ده د زړه درب مې ده
زه لا مرید یم که سې پیر غوندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مينې خدايه له قلم دې ځار سم
ماته يې څه خواږه رنځونه کښلي
ښکاري د ټنډې کرښې ورانې تللي
د خړ کابل سوي تقدير غوندې
د ملاڼوله دجالانو کړنې
او د نازولو دا نخره يوه ده
د مينې باز مې راته مړ ښکاري
د تور او سپين منځ کې توپير غوندې
هره ککره دې خپل اند روزي
هر څوک دې خپل خپل کوناتې ګروي
ښيښه مې خوښه ده قصاب خو نه يم
د ترهګرو د تکبير غوندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پام کــــوئ شـــرې بېرته ورې نه سي
خـــدای مه کـــوه ډوبه مو بېړې نه سي

دو مـــره مو په اور د کرکې مه سېځئ
بس دی سره ســکروټه شـنه نرې نه سي

خيال ســـاتئ چې دا خـره جونګړه مو
بيا د کوم ښـــامارد خولې مـرې نه سي

نه چې ګاړګوتي پيکي بېقدره ســـي
پام چې يې ليلام ټيک او دړې نه ســي

ډېر ګـــــرم به په وره ســـزا ولـــمانځو
چـــبرته که نيمګړې دا لړې نه ســي

زمـــا د نظـــر آس به کـــې ونه ترې
څـو چې دې زړه جبل زلفې کړې نه سي

عقله راځـــه يو ځـــل د زړه ومـــنه
ګـــــوره درنه تېره دا ګړې نه ســـي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دومـــــره يې د تورو په ځل ولمانځه
څو چې درســـره غاړه غـــړې نه سي

اخ به د ملــــيار د زړه ونه وځــــــي
تاو دې له كمڅو لكه څــــړې نه سي

د غبرګولي شپږمه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز كال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له مستو سترګو يې سودا پرېوځي
خدای خبر پره به يې پر چا پرېوځي

ماته مې سوی تندی ښه مالوم دی
دا آسماني تکه پر ما پرېوځي

نور يې په کړې ګناه ونه نيول
زما په سوچه ثواب سزا پرېوځي

ښکاري له موره يو تورمخي پيدا
چې تل مو برخه پر ژړا پرېوځي

موږه دجال ځان له امام نيولی
ځکه دعا راته ښېرا پرېوځي

جوړه کېږدۍ مو ستړي وترې سوله
او د شپېلۍ له خوله نوا پرېوځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که چېرې سين نه يي په ښاښکي ګوذاره کوو موږ
بس او سپنځري يو په ښک د زړه چاره کوو موږ

مه کړه قسم که به دې شونډې سلامتې يوسې
چا ويل ګونګي يو د نادودو ننداره کوو موږ

موږ مينان يو آن جګړه کې نوم د مينې اخلو
پيل هره چاره د ښايست په سپاره کوو موږ

خال مو امام دی د سجدې ځای مو محراب د وروځو
او دس په ډول او لمونځ په غږ د نغاره کوو موږ *

دا يو قلم لرو ښکر نلرو له زړه نازک يو
دا سې ونه ګڼې چې هسې نظاره کوو موږ

* له ډول ښخه موخه د غزا ډول او له نغارې ښخه موخه د وطن د آزادۍ لپاره پر دښمن د چلېدلې ماشينګڼې غږ دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوک چې د مینې مستې سر کې لري
د سـربښندنې اور ځـیګر کې لري

چــا چې وي عـشق لکه آیت منلی
په دې دنیا حــورې وزر کې لــري

زړه چې له هــره بریده اوړي پسې
ښــا پیرۍ دا سې څه نظــر کې لري

هلته که شــېخه یو څه ستا سره یې
غلمان به څــه شی په بستر کې لري

دا چې له شعره یې ســکروټې اوري
کوم لیونی ارمـــان ټټر کې لــري

ته یې سـجدو او شوګیرو کې غواړه
ملــیار یې بس د زړه پرهر کې لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورې

د زمزم په شانې ولې
د زیارت غوندې سپېڅلې
ما ته هر څه نه آغلې
مورې ورځ دې بختوره
***
ته مې دم ته مې قدم يې
ته مې ژبه د قلم يې
اې نګه نګه سندرې
ته پايښت ته مې عدم يې
***
ته د خدای غزل یې ښکلې
کټ مټ ګل یې د سنځلې
ټول عالم ته نازولې
مورې ورځ دې بختوره
***
که دا ستا شوګېرې نه وې
دعا څه که ښېرې نه وې
که دې ګوانښ او سکوندل نه وو
د پښتون به دېرې نه وې
***

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته له نوره يې راغلې
خداى په ښو يې ارزولې
يې زما زړه کې کرلې
مورې ورځ دې بختوره

***

اوس مې هم منډه تر تا ده
خوږه غېږ دې زما پناه ده
که دې چېرته زنګون نه يې
خداى سته ژوند مې ټول ژړا ده

***

ما له هر څه يې منلې
تا مې مينه ده پسوللې
اې زما د دمې ولې
مورې ورځ دې بختوره

د غبرګولي ۲۳مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مړي

د نور کوډله مې تیاره، د رڼا نذر غواړي
خو د خواست لپه یې ړنده ده
او دا هم نه ویني
چې د زړه سوي په نوم ګاونډ ورته د لمر پر ځای
شیطان ځراغ ورکوي
او د سیندونوله ها پورې غاړې
راغلې خړې خړې شوبلې
دا د سولې مارغان
ددې جونګړې زړه ته داغ ورکوي
خدایه تر څو به ستا د نور چینې په ما وچې یي
خدایه تر څو به شنه منګي رانه په نذر کې وړې
دا نذر پای لري که موږ مور مړي
بس بلهارۍ ته هست یو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته يې شمېره پيره څو روا څو ناروا کوم
تورامام د خال پسې په مينه اقتدا کوم

ښې زما د برخې د دوزخ لمبې غړاندې کړه
خدايزده شېخه دا خوږه ګناه څو ځلې بيا کوم

دنګې غنمرنګې او د رزاو ښکې مې خوښې دي
څومره درته ووايم هم ها کوم هم دا کوم

مخ غوندې دې ډېر له زړه نازک يم ښېرا نه راځي
ته مې په ځيګر وله او زه درته دعا کوم

خير زما امام خياله ته که يې کافر د عشق
زه خو مسلمان يم پېلامه په بسم الله کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د هیڅ بدل کې خوږ اشنا رانه څه نور اخلي
بابا ! له موږ نه ستا د کړې ګناه پور اخلي

خدا یزده چې بخت به دې میراث مینه په برخه راکړي
خو د مرګي په پلمه زمانه ختین کور اخلي

دا سې مالت کې د ژوندون پېټی پر سر ګرځوو
چېرته چې روي ګورګتي خاورې د ګور اخلي

لږ چې ستا وړ سزا مو زړه کې څه خوږه غوندې سي
دا نه غوښتلې نه بللې په څه تور اخلي

قسم چې سترو منډو تړو ستړی کړې یم نور
ځوک په سکون رانه د غبرګې دنیا شور اخلي

مور مړی زړه به مې له دې بزمه بې برخې درومي
له ډېرې تندې له ساقي نه جام نسکور اخلي

ښکاري د دې دنیا تورمخي به لا جګ سي هلته
خال د تندي لره جنت کې حورې سکور اخلي

کړې سودا مو د دې وخت سره په ورانه اوړي
مودې سوې ساندې راکوي او تنګ تکور اخلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپیني خـوله خوند یو په غلا بل په رضا کې پټ دی
کـــــوم لیونی به څک د ســــرو شونډو په زور اخلي

د چنګابښ اولسمه ۱۳۸۲ لمریز لیږدیز کال

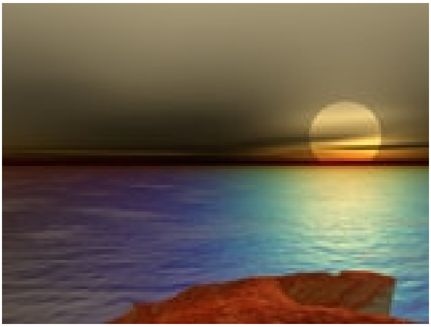

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړګیه وروسته پوه سوې په حساب د تورو سترګو
له لاسه مې وتلی اوس کتاب د تورو سترګو

چې چم نه د تنکیو غنمرنګو تږی وځم
په غاړه مې اخستی کوم عذاب د تورو سترګو

قسم دی چې د ښکلو حسن دومره یم ځپلی
په سترګو ورکوی نه سم ځواب د تورو سترګو

بس دغه مې راتګ دی د ببلتون په مزله وځم
د ښکلو میرې راکړه لږ ثواب د تورو سترګو

غزل نه د ملیار ځکه ولاړ بانه راوځي
هر توری بې مینځلی په درياب د تورو سترګو

د چنګابښ ۱۸مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

شړومبه

دلته لا میر د میدان روی تږپک
دلته خبرې لا په تول کېږي
دلته لا ژبې د رښتیا ویلو
نګه سوګند لره جوګه نه ښکاري
دلته د حق خبر زر واري خلک
د سترې ذهن منداړو کې شاربي
خو کچ یې شیندي د خیال کوڅو کې
تشه شړومبه وړي ولس ته نیسي

د چنګاښ ۲۱مه نېټه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د مینې په آیت کافـــر مـــې یار نه سي کیدای
هـــغـــه چې یې خرڅ سوی خریدار نه سي کیدای

کـــاروان دی د لونګو او رانه بانه یې ســـــاتي
ناولی مـــــو ددې یون ســـرکتار نه سي کیدای

نږدې ده ورځ رنه ســـــي وړ ناوړ ســـــي رادبره
دا مـــــه ګنه تیاره کې د څه شـــمار نه ســي کیدای

قسم هــــره نادوده دې په وړه ســـــزا لمـــانځم
پښــــــتون یم په بدل کې مې تلوار نه سي کیدای

څــو ځلې مې په ټینګه غبږه لمانځي دنګه پوه ده
چــــاره د تږي زړه مې په یو وار نه ســـي کیدای

ملـــــیار ورته منصور دی هره شپه پکې زنګیږي
چا ویل کـــــړی د زلفو چېرې دار نه سي کېدای

د چنګاښ ۲۴مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نن ډېره ستړې ورځ وه خو په نره مې کړه تېره
کړې مې د لاسونو ښاپېرۍ نه کړه چاپېره

سپوږمۍ د سرو تبې سوه او پوره زموږ نړۍ وه
د حسن په دنیا کې دنیاګۍ وه رانه هېره

د دیو اورمېږ مې مات کړ د ښامار منتر مې پوخ سو
د مینې سپېپاره مې سوله زده بې زور او زېره

بېلتونه لاس دې خلاص تېره دې توره پدې پوه سه
هرڅه هرڅه کې یو سولو موږ پرته له کوشېره

دا نن صبا به ګل سي نور به زوزو ته ځای نه یې
کرلې د بوسې غوټۍ مې ووتې له شمېره

اوچت به یم چې یم ستا د ښایست په آیت ولی
د مینې سپین مومن ته له دجاله نه سته وېره

د چنګاښ ۲۴مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه جل وهلی وم هغه وه د باران بلنه
ما خو به خود په زړه منله د ایمان بلنه

غزل مې وېلې له ماښام نه ملا بانګه پورې
د سپوږمۍ وړانګو کې وه نغښتې د جانان بلنه

ماته د رز د لور ښیښه کې مخ د یار ښکارېده
هر څو که خلکو ورته وېلې د شیطان بلنه

بیګا شپه خولې ته یې د شونډو په پل ځکه ورتلم
ما اورېدلې وه قسم دی د پېزوان بلنه

د یار کافر حسن او زما مومن زړه هسې سوځي
یا به منم یا به مني د مسلمان بلنه

د سپین او تور په نوم ستي زړګی به دانګي ورته
که په رښتینې چېرې واوري د انسان بلنه

یارانو څه وایئ د کال روژه کړو ماته که نه
امام مو نه سته چې خپره کړي د آذان بلنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملــــــياره لاس راکــــړه له دې سوي مالت مې باسه
نه چې سي ســـــــــــــتړې په بللو د کــــــاروان بلـنه

د چنګابښ ۲۶مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ترسا ساقي دی بزم څوک به شپه کراره یوسي
شور قسم کړی دا سر به یو ځل بیا تر داره یوسي

د ځلمو اوربي سوي ماتې ستوري تت سول د یارانو
باد به ما پښې څښېدلی نن له دې بنډاره یوسي

د ارمان ببری کې ناست یم اې ویده بخته راپاڅه
ګوندې بیا مې تندی ګل سي او منزل ته لاره یوسي

داسې سُر داسې نوا داسې لی داسې څه را پېښ سي
چې شپېلۍ مې له کیږدۍ نه د سپوږمۍ تر ښاره یوسي

زرکه میرې دې ګاونډ ته لښ ذکات د حسن باسه
نه چې باز د هسکو څوکو تا لدې کتاره یوسي

دې مور مړې د سرو ویرې زموږ خبرې ټول په تول کړې
بس نږدې دی چې آن غږ مو د ستو غلو له ډاره یوسي

د زړه آس عقل تړلی د ښکلا ورشو ښکاره سه
چې د غره مسته لټکه دغه لال له ماره یوسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظر مات کـــړه نازولې چې لښـــکر لښکر باڼه دي
چېرې خـــدای مه کـــړه سـندره د رباب له تاره یو سي

زما د عـــمر شـــیخي واخله د غـــزل د بڼ ملـیاره
یو څـــو داسې توري راکـــړه چې بس زړه له یاره یو سي

د چنګانس ۲۷مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوربند

د غــزل توري وري دي ستا د حسن ايلبند ستايي
دا ورشــو به رنګه نکړي د ښايست ګوتې يې پيايي

ارزولـــی د نور ګـــــوتو دغـــه ولی او نتلـــی
ځکه زه ورســـره هوکـــړم زړه که هرڅه راته وايي

د خيال ښـــا پېرۍ ناســته ده زما د عقل چــم کې
ما لســتونی دی ورکړی بس چې هرلورې مې بيايي

دا د ذهن ياغـــي آس مې دغـــه پړي ته رام نه ســي
زه که حـــوره تربنه يوسم نو غلمان به يار د چايي

شپخه راسه سوله وکړو نور زمورږ منځ کې څه نه سته
ما په زړه کې دی موندلی ها دنيا دې ټوله ســتا يي

دا زمــا د غزل ســترګه د ښــکلا چينې مينځلې
زه په هرڅـــه کې يار وينم دا وينا ما ســره ښــايي

د چنګاښ ۲۸ مه ۱۳۸۲ لمريز لبږد يز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه مې ترې دی په څک کې دریاب اخلي
د الف ځای کـــې د حسن کتاب اخلــي

زمـــوږ تکـــبیر د ترهګــرو تکبیر ندی
چـــې د نورو په ژوندون به ثواب اخـــلي

چـــې توبې راماتوي په ســر د شـــونډو
یار مې لمـــر دی د بڅـرکي به آب اخلي

دومره ښـــــکلی څو به کله داسې وکړي
چې د یو څپک ژوندون به حســـاب اخلي

زورور مــو ځکـــه ډډې خپتې ګــرځـي
دلته لا ډنګر وزګــــوري قـــصاب اخلی

ملـــیار څــو ځلې د مار له خولـــې وتلی
خامخا د یار له خولې به ځــــواب اخلـي

د چنګاښ ۳۱مه ۱۳۸۲ لمریز لیږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا تا چې ســـرې منګلې په ښـــېرا ورته نیولـــــي
همدې دې په ښـــــایست ولي ناولــــي ډېرتړلي

هر څـــــو که نظر مات له دې ځلمي ســــــرونه ځار سول
خـــو دنګې ښـــاپېرۍ حسن دې بیا دیوان بللـــي

ګـــودر به څنګه وچ نه سي اوبه به ولې نه مــــــري
چې دلته د نظر غشـــــو شـــــینکي منګي ویشـــتلي

د زړه حال مې چې وویلې ښایســـته سترګې دې مړې سوې
بانه دې پښـــــتانه غاړه غــــړۍ ســـــول غلي غلي

مولا دې خبر کــــړي نه چې د کوم باز خولې ته یې ورکړي
په غــــــبرګو توتکیو تورحبش دې ټوکیدلـــــــي

نخـــرې دې د ســــــپرلي وربخې د زړه په للمــــــه اوري
د نور مســـــــــتو چینو نه که جنت نه دي راغلـــــي

مــــــزار به مې په پېڅکو د ټیکري خامـــخا لمانځــــې
دا دود دی چې رانه وروســـــته له مرګه سي ښـــــاغلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تندیه خدایږو ســــتا ســجدې که ځاځکی باران راوړي
شـــېبه مخکې پدېتکبیر چا ســـپین کـبان وژلي

اوس هرڅـــه چې پېښـــیږي د ملـــیار زړه یې منلې
یو څـــک ته دې د شـــونډو جـــنتونه درتللي

د زمري ۹مه ۱۳۸۲لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا کلی رنګ ښــــه دی د مینـــې لیونی نه لـــري
دوی په جامـــونو وېش د می کوي منګی نه لـــري

دا خـــلک ځکه له ګرېوانه لـــه لســـتوڼو تښتـــي
دلته کې خړه زرکه ځـــاله مـــار ســـوری نه لري

خدایه درځار سم واک د وخت دې چاته لاس کې ورکړ
خـــــوځنده ځلي دي بنګیړي خــــو زړګی نه لري

دا ځـــوم ځل ســو چې د شنو سترګو نظر یې وهي
ښـــکاري ښایســـــته مخ دلیلا سم سپېلنی نه لري

پښـــتونه ښکاري چې دوی ستا د عقل ځل هېر کړی
لا هم ګڼي چې خړ وګـــړی به مغـــزی نه لري

د خدای غـــزلو یې برجونو ته اوړه ورکـــړې
چا وېل شاعر زړه کې مېړه نه سته ســـړی نه لري

ما شـــوم ریبار مې چې سلام په منډه منډه وروړي
د قصاب لور ده خود کـــور په وره کې سپی نه لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملــــــيار ه ســــــر ګوذار ته نيسې د ګوهــــر په تمه
خــــو د اشـــــــنا ويشتلي ګاټې دې غمی نه لــــري

د زمري ۱۰مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دریادېږي له مالت مــــو چې وتلــو یاران یو یو
ماویل تم ســه تا ویل ځمه ورېدلـــو باران یو یو

چې مشال څــــاروان موومړ د تیارو په تورو غشو
مســــــاپر په بېله لارو بېلېدل له کــاروان یو یو

عمر تېر ســو له ســتار نه د چینو زیرو بم ورک دی
د اوبو ابی لا شـــمېري بم ویشــتلي کبان یو یو

که څه زړه قحطی وهلی په خــروار به یې مورنه سي
خو اوس ښــه ده را رســیږي لږ تر لږه جانان یو یو

د ملالې او ناهیدې د پوښــتنو وخت به راســي
د ټیکـــري ناولي غله به راکاږي له ګــریوان یو یو

د ســــــپېرې رڼا له وېرې ترهیدلي به راټول ســي
دا رښتیني به شرنګی ســـي خیر که اورو اذان یو یو

زه د خپل زړه ته د خپل زړه آیینو کــې اشــــنا وینو
شـــښخه ما در شـــریک نکړی تېرو و به ایمان یو یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښـــو ښــکالو يې اورم د ملیار نڅه غــــزل کې
د ليلي په چـــاودې زړه به راتـو کــــيږي ګـلان يو يو

د زمري ۱۱مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نو څه به وو که می مو ښکاره لپو کې خوړلای
د نرمو شونډو سر مو په چکچکو کې خوړلای

دربار کې به دې څه کم وای که ټول عمر ماشوم وای
روزي مو د چیندوړي په ټوپکو کې خوړلای

هغه د سپوږمۍ شپې دنګه کوچۍ خړه کیږدۍ وای
څه شګې څه لشکې مو سوکړکو کې خوړلای

ارمان که رښتیا سترګو یار په هرڅه کې لیدلای
دیدن به مو په تشو او په ډکو کې خوړلای

واه څنګه به وو چېرته که ځواني مو وړکتوب وای
نیني او شنه ممیز مو اکو بکو کې خوړلای

د یار څنګ او لونګ دې واې ملنګ دې وای په نره
شړومبې مو په ختینو او بغړکو کې خوړلای

قسم دی که خاطر دې د روانو اوښکو نه وو
بارخو مې درنه ټول ګلې مچکو کې خوړلای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مړيني کــور به ړنګ وو څــوک به بوره کونډه نه وه
ژوندون که د مرګي ســــر په مردکو کـــــې خوړلای
د زمري ۱۵ مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواني

يوه هېره هيله مې د زړه په تل کې
ژاړي سلګۍ وهي عرضونه لري
ها تېره سوې کيسه بيا په ذهن
خړه کيږدۍ غوړوي
هغه نغمه چې زما په بند کې وه او زه يې پير وم
هاغه چې کله به يې د ناز په ګوتو
تانده سندره دځوانۍ بلله
بيا تخنوي زما د خيال ورغوی
او د غزل کاکل ته ول ورکوي
ښکاري زړښت کې برخې ځل وهلی
نه چې د ښکلو خدای د چا نذر کې
يوه چټه دنګه غنمرنګه جينۍ
دې د لونګ ملنګ ته
دې د سندرو ټال ته
دې ترېي جام ته دې نګه سلام ته
د سترګو رپ کې ورکړي
له کومه بيا ها سرګردانه سيوری
ها تت انځور لکه د چرسو لوګی
رانه تاوېږي ما په غبږ کې نيسي
ورو مې د وريځو په وزر کينوي
او په رڼو سترګو ها مات خوبونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راباندې ويني خو قسم دی پيره
کله چې دوی وينم نظر مې خړ سي
لکه غريب چې خپل ماشوم ته پړ سي
قسم دی دوی نه مې نظر شرمېږي
د هيلو ښکلې مېلې
هغو رازونو چې خمارو سترګو
د ښو څوکو کې په ناز لوبول
زما په سترګو کې يادونه شنه کړل
د ورېمې لاس زما پر ترږې نظر
د بېخودۍ د پرېښانۍ ورغوی ورو تېر کړ
د زړه کړکۍ يې راته پرانستله
نو ځکه مينه نا بللې راغله
او د ځوانۍ مستې يې
زما په غزل کې ځانګې ځانګې کړله
هغه رنګينې زمانې ها ترانې شنې سولې
توري غوټۍ وو بيا ګلونه سول او س شرنګ زېږوي
خو هئ ارمان يو ازې ياد پاتې دی
د هغې مستې چې به دې شرنګ ته
نګه شرنګی نګه نغمه سوه باد به راوستله
زما پر سر به يې کېږدۍ د باران
د نرګس عطر کې مينځلې راوړه
هغه خوښې لوټ سوې
خو يو برباد زړه يو فرياد پاتې دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ژوند چېرې وو
او چېرې راغی
د ځوانۍ پایله څه ترخه ده پیره ! ! !

د زمري ۱۲مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له پانړو نه راجـــــوړه د باران کـــيږدې ته ژاړي
کوچۍ مينې قســـم نن مې نوا شـــپېلۍ ته ژاړي

ته وايي ښـــا پېرۍ باندې باران په شـــېبو اوري
ځولۍ ورته نيولې ده اســـمان سپوږمۍ ته ژاړي

غزل غـــزل خـــيال مې بيا د زلفو ول کې زانګي
د بل منصـــور بدلـــه بيا د دار رســـۍ ته ژاړي

په تشه خندا لمانځي وخت سلګۍ سلګۍ وطن مې
همدا به يي، بلبل که د ګل وير ګلۍ ته ژاړي

ســپېره مېره کـــودړي د وحدت د منګي شمېري
نتلی زړه د قـــام مې د پښـــتو لنډۍ ته ژاړي

رواني جـــنازې دي د نښــــترو او د لمنځـــو
په غم د رڼګې ځالـــې توتکـــۍ سيسۍ ته ژاړي

پلا زمېنه د ښايست يې، مخ يې سرو وربځو نيولی
چا شونډې ترې ځکلي دي پېزوان نتکۍ ته ژاړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزله د ملـــــيار غشی سه پاس اسمان سوری کـړه
ترڅـــــو به للمې دښـــــــتې د اوبو ابۍ ته ژاړي

د زمري ۱۸مه ۱۳۸۲ لمريز لېږد يز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

رندانو کـــه په مـــېنه زموږ اور ولـــګاه
شـــــېخانو دا بل ســـوی اور څه نور ولګاوه

ايله ښـــايست پوره زما د زړه د تاج محل شـــو
له کله مې چې ياره ســــــتا انځور ولګـــاوه

منم د نن واده به دې ښـــايستوکې پوره نه سي
خو بيا دې پدې غلي محفل کې شـــور ولګاوه

جانانه ما کوڅه ســتا په سجدو سجدو کړه ولې
نن ځکـــه زهد دلـــته کې خپل کور ولګـــاوه

راغلي نابللي به پرتوګ په غــــاړه يو ســــــي
د ښـــکلو ســـخاوت که لږ څـــه زور ولګاوه

صبا به يې دا خلک ټول د ګل په مرګي نيســـي
بې علمه شېخ چـــړي په ملـــيار تور ولګـاوه

د زمري ۱۸مه ۱۳۸۲ لمريز لېږد يز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښتیا خوب

څنګه ړنګه بنګه بېګا خوب کې وې راغلـــــې
خدای دې راته ســـاته او دښمن دې ومره ګُلې

ټولګه دښـــایست دې وه او سرې سترګې د ګبر
زه دې ســـــــپېلنی وم خو نظـــر رانه وهـــلې

جوړه زلـــزله وه زړه کې شور وو د یادونو
ترمې اوښـــکې ستا یې پاس په بام ورڅڅېدلې

درمند د سکروټو وو شنې لمنځې او نښتر دې
اوروورته څادر وو ســرو لمبو چینې ځبېښلې

درز غپ د مرګـي وو دوړو څڼې غورځـــولې
کـــډې د لـــونګو او د زاڼو بارېـــدلې

ونو پاس آســـمان ته وچې څانګې وې نیولې
پېڅکي د ټیکریو پکـــــې پاڼې رپېدلې

غوځ ګلاب ســــرونه وو تنې تلې ړنګې بنګې
دې" رقص مرده " ته بیا بګـــــوې نڅېدلـــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شـــپول کې د ليوانو ، ســورلنډېو اتڼ جوړ وو
پرې تې بورې ميرږې ترېنه ورو ورو څـــښېدلې

څومره سترې خوب وو څـنګه توره ترورږمۍ وه
خدای قسم ســبا مې آن ترې وربغې تښـتېدلې

څو چې داړې ازغي اوښ د مرګ ونخوري
مړې نه سي کړزې تېره شــــپه چې ګډېدلــې

څــــو چې د قصاب لمن محراب نه ښکته نه سي
ګل نه سي ها وينې چې له خــــال دې بهېدلې

***

لپه د دعــا کې به ماشــوم ارمان ســوځېږي
بيا به ترورږمۍ يې او بګــــوې به لنګــيږي

دا د وېرې خوب به دې نيمګړې ښکلا سـوځي
دا د اور پړونی به دې شوراو نوا ســوځي

د زمري ۲۴مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت

کنډ اسې ژامې غـــرونه زړونه کاڼو ســـره خوري
شـــېخان د زمانې کتاب له پاڼو ســـره خـــوري

چې يو ځای روي شونډې او پېزوان خـــوله ګرمه نه ده
تل خـــــواره وربې ډکي له موماڼو ســـره خـــوري

خـــزه کې د بڼو بتیۍ د ســــترګو ترېنه ســـاته
د وخت روی نظـــر څپې له زاڼو ســـره خـــوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوړه

ابکه پلاره ډېر مې ښه یادېږي
هغه سپېره هغه بېخونده سهار
چې دې په خوب کې په تندي ښکل کړم
او ویل دې ګوندې نن ددې له مخه
خدای مو په لړ څه اوړو و ارزوي
ویښه وم ځان مې هسې خوب کې نیوه
څو مې د کور له وره نه خرپ واورېده
ته رانه لاړلې بیا رانغللې
خدای خبر
چېرته به یې
دا نن یې شپاړس کاله سم پوره سول
خو ستا د چاودو شونډو
ستا د تېرو برېتونو
احساس په سوې تنډه بر ګرځوم
پدغه هیله چې به خرپ د وره سي
ستا د پښو ښکالو به
سکنې ماښام کې زما د خیال پیڅکي
په چاودو ګوتو
په تودو لاسونو
د ماشومتوب څلي کې بیا وتړي
***

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې ګونګوسو پلاره اوړه اوړه کړم
چې ګوندې چا به يې
بټۍ کې سوی
يا به دې سر کې
چا يې ميخ ټومبلی
چېرته چې ما به په ماشومو ګوتو
ستا د پګړۍ ول کې څونډۍ ټومبلو
آه، څنګه زړونه دي له څه نه جوړ دي
دومره هم نه وينې چې زما تندې کې
ستا د زيړو شونډو کرلې زړی
لا د باران په تمه
لا د نياو په هيله
لا ستا د ښو د خوږ ښکالو په ارمان
ستا د راتګ زيرې په زړه کې روزي
خدای دې دا ورانې ګونګوسې دروغ کړي
خدای دې بيا راوله د زړه سپرليه
زما څوربدلې کړېدلې پلاره
لور دې لا سترګې په ارمان غړوي

د وږي ۱۳مه ۱۳۸۲ کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرګيه

هر څـــو که خوبونه په مړوند کـــوو
مرګه آخر ستـــا لپاره ژوند کـــوو

ګـوره چې بې ډول او سُرني رانه سې
ياره هرکلـــی دې ډېر په خوند کـــوو

موږ ته له بڼو نه هم نږدې ښـــــکارې
هره شېبه عمر ســــتا په بنـــد کوو

خوږ اټک يې خامـــخا درتګ لرو
خبر دی که نن مـــبنه په ابلبند کـــوو

ګوره اوس ايله د ژوندون چـل راغی
لږ تم ســــه بيا هرڅه ستا په اند کوو

غـــېږ به دې قسم په نغموډ که کـړو
موږه شـاعران يو ښــــه چلند کـــوو

د وږي ۲۸مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پلې وې راغلــې هسې نه چې پلې پاتې ســـې
خوله وا خله ناره ،ناره سه نه چې غلــې پاتې ســې

هر پرهر دې توری د غـــزل دی ســـمه ټولـګه یې
زړه ! خدای نه دې غواړم په ښو ویشتلې پاتې سې

مې باندې او دس کـــړه اقتدا د خــــال امام پسې
دلته کې که غواړې چې رښتیا ښاغلې پاتې ســـې

دا چې دې د ښــــکلو مخ ته تل سپېلنې ګـــرځوم
بس قســـم دی غواړم چې ســـوچه او ولې پاتې سې

ګوره ښـــکر به مات کـړې وخته ماته اړم کېږه مـــه
لـــږ دی ترهګر غـــوندې له بخته تللې پاتې ســـې

خدای دې شـــېخه تا په تشو تشو توبو موړ نکړي
زړه غـــوندې مې تل له لوږې بوټ وتلې پاتې سې

زه به یم او شـــونډې ما ته پیر دغه دعـــا کـړې
ځه تل د پېزوان غـوندې په خـــوله تړلې پاتې سې

(c) ketabton.com: The Digital Library

روې ورک سې لوخ غزل دې سترګو کې بوسې کړي
ببخ دې شین سه ونه مرې رسوا نتلی، پاتې سې

خوار مه سې ملـــیاره بس مین یې پاړوګـر نه یې
شـــپه نه یوه شپه به په کوم مار چیچلی پاتې ســـې

د تلې ۱۲مه ۱۳۸۲ لمریز لیږد یز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سترګې په سترګو سولې سترګې مې په لار پاتې دي
بس له هغې شېبې مې هيلې پاس په دار پاتې دي

بېګا کوم تت ارمان يې تل کې سترګو نه وهل
لا د زړګي کابل کې څه نښې د ښار پاتې دي

سوو ښېراوو د ظالم ماڼۍ ويجاړه نکړه
پاس د آسمان په لور منګلې د څنار پاتې دي

ښکارې د سرو شونډو په راکړه څه جګړه سوې ده
د بر ګودر په غاړه څو دانې د هار پاتې دي

ورېځو راښکته سئ راغه باندې ښکاريان ړانده کړئ
څو مات وزرې زاڼې دلته له کتار پاتې دي

آن مو د ونو وچو ګوتو کې ريښکۍ رپېږي
وطن زيارت سو ښکارې لا مرګي په وار پاتې دي

لږ ده سندرې به راشنې سي او سلګۍ به ومرې
دلته لا زړې د غزلو له ملیار پاتې دي

د لړم لومړۍ نېټه ۱۳۸۲ کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ښو ټال کې مې د اوښکو ماشوم مړ کړ ئوم
وایه اشنا څو به ستا مینه کې مخ خړ کړ ئوم

دوخت روڼ مخو ته څوک هسې ګوله نه ورکوي
خو زه سپین سترګی په پردی، کټوو پړ کړ ئوم

ارمان ترا وسه چا جامه د عمل ورنګړله
ډله په ډله یو څو توري لوڅ لغړ کړ ئوم

د قصاب لور ده ما په تشه خندا نه ارزوي
څو که دودی ورته هر پل کې د انګړ کړ ئوم

د زړه څنار مې دې سودا لکه وینې خوړلی
دا په څلور کتابو پړ به څنګه وړ کړ ئوم

د حسن خدایه بس په خپل ځایګي یې وارزوه
څو به سپېره مېره د ښکلې پښتو ګړ کړ ئوم

د لړم اتمه ۱۳۸۲ کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

قسم دی چې د تندې ماتولو چل مې زده دی
که جام نه یې په لپه کې د څښلو چل مې زده دی

ملګرې شېخه ستا کړو سجدو ته مې سلام دی
د ښکلو د روژو د ماتولو چل مې زده دی

په سر مې خُم رامات کړه ساقي ما په بنګړو وله
څه روی نه یم یو دا د سکوندلو چل مې زده دی

د حسن ذکات وېش له دې ما تږې هم دربوله
که نور نه یې په سترګو د څټلو چل مې زده دی

دې سپینو تورو څرېکو کې مې درد دومره اخته سو
والله د ټولو ولو او ناولو چل مې زده دی

څو ورې د ښکلو تورو د ښایست ورشو کې پیایم
خو نه وایم شاعر یم د غزلو چل مې زده دی

ملیار یم ما په زور او زېر د ګل مخ ختم کړی
عامي نه یم د هرڅه د لوستلو چل مې زده دی

د لړم ۲۲مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا پاڼه دا ثنار

ساقي تنده مې پاېلې د خماره پورې ځي
یو سرلرم چې مینه کې تر داره پورې ځي

چینې لا مروړې دي له غرو نه را کوزېږي
و ېرېږي خړې نشي ثو تر ښاره پورې ځي

خیر دا ځلې که پاتې د ښکلا له ذکات وبښ یم
سپېرې شوندې مې دا دی تر بل واره پورې ځي

ورځار شم لا د زاڼو اتڼ مست وهي ثرخونه
که ثه د ګولۍ ډز یې تر کتاره پورې ځي

ټپي شو خو ټپ نشو سندربول فطرت ته ګوره
د ېرې مو له لنډۍ تر یکه زاره پورې ځي

که ثه هم ډېرې غورځې پرځې ډېرې ستړې شته دي
آخر مو دا مزل ښار د ثناره پورې ځي

زه ګرم نه یم د ټنډې کرښې داسې دي راغلي
چې هره لاره ونیسم تر یاره پورې ځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملـــــــــياره پام د خوب كيږدى په ســـترگو خوره نشي
د دنگې كوچۍ كډه تر ســــــــــــــهاره پـورې ځي

د لړم ۲۷ مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز كال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څــــه يې کړم ددې وخت مسلمان او کفار څه وايي
خدايه پدې پوه مې کړه چې سترګو کې يار څـه وايي

خــــــــير د کومې دنګي په کړۍ زلفو مې وتړه
دا راز راښکاره کـــړه چې منصور لره دار څه وايي

ما ته يې د سُــــــــر او تال پـــــه ژبه دنيا پرانيسته
خــــــوار ملا ته ووايه رباب او سِـــــتار څه وايي

زه شاعــــــر يم ماته د ګلـــپاڼو سبق ښه راځــــــي
خداى که به پرې غوږ يم چې د شوبلو کتار څـه وايي

دا د کــــــــوم ناولي د نادودو پېټې ګرځــــــوي
ســـــــترې اورمېږونه د ننښتر او ځــــنار څـه وايي

ســـږ به کومه سپينه ابۍ وربخ دلــته کې لنګه سي؟
کلي، غرونه څه وايي، دا دوړې د ښـــــار څـه وايي

وږي د غنم پسې مې زړه لــــــــــکه غنم چـوي
کال ته به بيا وګــــورو چې کر د کوکنار څـه وايي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه لکه ساده مومن نږدې ده چې لار ورکه کړي
دلته مُنار څه وايي او هلته مُنار څه وايي

دا د لونګ ډله به په کومه ډزه وانوړي؟
ستړی مزل څه وايي، کاروان ته مولار څه وايي

سته دي څو تپې زانې څو مات بنګړي پوهيږي چې
خوار، په زړه ويشتلی، او نتلی مليار څه وايي

د لړم ۲۹مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنجاره

راځئ چې نن آســـمان ولو په ســتورو
ســـــبا چـــې څـــه پېښېږي بيا به ګورو

د لمـــــر لمن کـــې وکـــرو ســــندرې
ســـــينګار کړو کاينات په غـــزل تورو

چاپېره له ســپوږمۍ برجونه رنګ کـړو
د ځمکې په مخ واک واخـلو له ســيورو

باران باران ملـــــګرو وږمـــو خـــويندو
راځئ چې نور په ســـرو ســکروټو اورو

دا يو کلـــى دنيا کـــړو رښــــتيا کلـــى
شپېلۍ کړو بريالۍ پر ســپکو سپورو

نکريزې د ټوپک پـه ځاى وربار کــــړو
ځئ نوم د بنجـــــاره واخـــــلو لـه نورو

يو شين ښار د انسان په نوم آباد کــــړو
بس رنګ کړو کرښه وښ د سپينو تورو

د کب دوهمه ۱۳۸۲ کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو

د زړه په سر مې ناسته يې خبرو کې راځي
غزل سې نګه سُر سې په سندرو کې راځي

آغلې په فطرت د توتکۍ له وزره څاڅي
چې وخت يې سي سرليک د زورورو کې راځي

د مينې د آيت غوندې به ولې ولې نه يي
له هسکه دنګو څانګو د ښترو کې راځي

نغمه د ملکوت يې خوږ تکبير يې د بلال
د شاتو د مچيو په وزرو کې راځي

چوپړ ته به دې ولې ګونډې نه وهي سرونه
قربان دې سم د سرو زرو په زغرو کې راځي

په مينه نګه مينه يې حيا باندې پسوللي
په ننګ د تورې پړق يې په لښکرو کې راځي

ښايست دې د درنو نرخونو ناز پلورې پر سيالو
خوږې، غرنۍ، دنګې په ګورګورو کې راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زيړه، نګه، شډل، ســـپيڅلي توري لري زړه کې
د پښتو خزانو په شـــــــــمله ورو کې راځـــــې

نږدې دی برم او پت به دې د ښـــکلې مينې پالو
بس خــــير دی يو څو ورځې مرورو کې راځــــې

د کب شپږمه ۱۳۸۲ کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

خټکی (ګران لیوال ته د (پینځه دیرش) آزاد شعر په ځواب کې ډالۍ)

خیر دی زړه مات نکړې لېواله یاره
له ډېرو ډېرو ښه یې
زما نه خبر سه چې مې زړه لکه غنم چاودلی
مور وایې
زویه چې د پلار دې پچه وختله
نو ته هماغه کال
ها سوړ ژمي کې
د لوریینو خدای ډالۍ کړې ماته
پلار نه مې کال د عسکرۍ هبر وو
ویل به یې ښه مې دي په یاد چې په هغه اوړي کې
زمونږ پالیز په خروارونو خټکي کړي وو
ته خټکی هماغه کال ما ته خاوند راکړلې
ما ګوره !
چې مې کلیزه را معلومه نه ده
ته ښه یې لږ تر لږه تمه لرې
دومره خو یې
چې د کلیزې په بانه چا نه ګیله وکوې
وایه اشنا !
زه خټکۍ،
چا ته ګربوان څیرې کړم ؟

د کب ۲۰ـ ۱۳۸۲ کال ـ کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شډله یاره

شډله یاره وایه څو راپسې بم ګرځوې
د خپل د کلي د ماشوم له خولې نه مم ګرځوې

قسم لمبه به یې ستا د ږیرې تبرک وسیځي
زما په سترو ولو ډز خپله قلم ګرځوې

شېخه ما ځکه ته پرې ایښې یې او خال پسې ځم
په خوله الله وایې ، لستوڼي کې صنم ګرځوې

خدایزده چې کومه ټینګه غیږه مې در یاده سي چې
زما تر مزاره لا رسیږې نه قدم ګرځوې

ستا د ښایست زما د غزل ورشو به شاړه نه سي
څو چې د تورو سترګو للمه کې دې نم ګرځوې

له اسویلي نه دې د وریت ارمان لوګی راوځي
ملیاره خدایزده چې د کومې میرې غم ګرځوې

د کب ۲۵مه ۱۳۸۲ کال – کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وایــــه پــــه څــــــه د دریانو شـــه لالي لاس رپیږي
ځکه چې ســـــته دي څو شملې هلته کې پاس رپیږي

ښـــکلې د حسن ســـمندر کې دې څه کوډې ستــه دي
چــې یې له وېـــــرې نه لینګي د هر غـــواص رپېږي

تندې به ماتې ســـــي جانانه وچـــکالي به ومــــري
خیر دی که لا مو سیند سراب دی پرې برګ اس رپیږي

دا دې د ســــپینو غاښو ځل دی په خـوږه خندا کې
کـــــه د ګـــــلابو په هېنداره کـــې الماس رپیږي

ګـــوره دا شــــونډې غنمرنګې لـــږ پــه وار راکــوه
ددې درنـــــو وریو لاندې د زړه آس رپــــیــــږي

د غبرګولي ۱۰مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مينې لوست

مورجانې بيا يې له ټولګي وويستم
بيا مې ښوونکې،
ټولګيوالو ،
آن ها تورې تختې،
راپورې وخندلې
***

څو مره ښه شپه وه
په سبا يې چې ښوونځي ته تللم
تا وېلې شکر خدايه زوی مې مکتبی سو راته
سبا به څنګه ښه ښکاريږي
چې ښوونځي ته درومي
زما خيال ته به
هغه اشنا انځور راغی
چې مې له تېر ژمې
تنکي ذهن کې پټ ساته
لکه کوتره د سخي د زيارت تکه سپينه
لکه زما د الفبې سپپاره پاکه درنه
زموږ ښوونکې د غزلو ښايسته ښاپېرۍ
د ټولګي پاس سر کې ولاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورې ته مينه ښيي
مورې ته الله
مورې ته انسان
مورې ته افغان راښيي
افغانستان راښيي
***

مورې د برښنا په مزي ناستو توتکيو په شان
دغه د مينې سپپاره پسې په شرنګ وايو
د ښوونځي له پاسه شنه اسمان کې
د خدای لېږلې ځو ملکې زمورې د لوست تورو ته
سپينو وزرونو کې د حق د نامه رنګ ورکوي
ځو دغه توري ټول رانه ستوري سي
او د تيارو لمنه وڅيري د نور په غشو
ترې د رڼا کمکي تنکي يرغمل ټول خوشې کړي
وطن رڼا رڼا سي
***

مورې خبره يې؟
له زړه مې تورې وينې څاڅي
چا پکې سته اشنا انځور راته په کاڼو ويشتی
زما ټولګی،
زما ښوونځی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ښوونکې مړه ده
له شنه آسمانه يې د خدای ملکو کډه کړې
تياره لا ماته نه ده
او د رڼا تنکي کمکي بچوني
د تروږمۍ سمڅو کې تت پراته دي
***

ما ويل چې څنګه تا ويلي وو
هغه به وکړم
او د ښوونکې پسې سم به
نوی لوست تېر کړم
ما خو ګڼل چې د غزل ښاپېرۍ لوست راکړی
زما په هډ هډ کې څو داسې ښه ويېونه ستنه دي
چې د ښکلاوو د خاوند د نوم په سر پيلېږي
سم به ښوونکې پسې وو ايم
الله، انسان،
افغان او ګران افغانستان،
بيا به مې ونازوي
خو نه پوهېږم ما نه يې څه وپوښتل
رنې، رنې مې ور کتلې هېڅ مې ونه ويل
دوه، درې، څلور ځل يې هغه خبره وکړه راته
خو زه پرې پوه نه سوم
لاس کې قلم يې زما پر مخ وويشته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل ښوونکې صایب، سبق مې زده دی
له مخې یو ونیولم،
غوږ یې را تاو کړ،
او کوم څه یې وویل

***

مورجانې ستا د هغې شپې شکرانې یادې راته
لکه چې دلته شکرانې په سزاګانو اوړي
زه یې پدې نن له ټولګي وویستم
چې د ښوونکې، ژبه نه راتلله
مورجانې ستا په رازده ژبه ولې لوست نه سته ؟
مورې ښوونکې خو ښوونکې ده هر څه به ورځي؟
خو ولې زما په خبره پوه نه سوه؟
زه یې له مخې نه رانیولی له ټولګي وویستم
ما ویل خیال کې مې راکړی لوست به تېر کړم ورته
الله، انسان، افغان او ګران افغانستان به وایم
ورته به خپل زړه کې راجوړ د ښیښنو ښار ښکاره کړم
خو مورې ، ګرانې مورکۍ
مخکې تر دې چې خوله مې خلاصه کړم، کوم څه یې وویل
او ورسره مې څو همزولو ټولګیوالو په کړس
سپکه خندا وکړله
هوکې مورکۍ، هغه خبره چې ښوونکې وکړه
بس لکه کاڼی یې زما د ښیښنو ښار ړنګ کړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

(اوغان غول) باندې يې پوه سوم نور مې نه يادېږي
ځکه اوغان ته څه نږدې شي مې په ذهن کې وو
ما خو افغان، افغانستان، ختته کې نغښتي لرل
ځکه همدومره پوه سوم
هغوی زما د مينې لوست ته سپکاوی وکاوه
نو مې راکړي کتابونه راته ډېر درانه سول
لکه د جبر پيتی يې زما پر اوږو زور و اچوه
قسم نږدې وه نری ملا ځنې مې کړس وباسي
نور ستا خوږې ژبې ته پړ ښه نه يم
ځکه مې دا سې پتيبلې مورې
چې دا د جبر پېتی
په تنکو سترو اوږو نه ګرځوم
خو ستا ارمان پوره کوم مورې
ستا شکرانې د مکتبي زوی به بېځايه نه ځي
ماته هغه د مينې لوست بس دی
زه به په دې ځلورو
الله، انسان،
افغان او ګران افغانستان يادوم
د وخت اورمېږ مات کړم
او پاتې لوست به ستا له ژبې وايم
ستا له ښوونځي به بريالی ووځم
بيا به مې ته
ټولو سيالانو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ګوته ښيې
او په خواږه غږ په خوږه ژبه به داسې وايې:
ها چې الله، انسان، افغان، افغانستان وايي
هغه زما زوی دی
هغه زما د ژبې
هغه زما د مينې
هغه زما د پېرزوينې له ښوونځي وتلی
هغه به هېڅکله څوک مات نکړي
ځکه هغه زما ارمان ته په درنه کتلي
هغه زما په ژبه لوست کړی دی
دا مکتبې دا دنګ څنار زما د لاس نښه ده

د غبرګولي ۱۰مه ۱۳۸۲ لمريز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملیار حکمت الله نومېږم. په کال ۱۳۴۵ کې مې د کابل په ښار کې د رحمت الله کاکړ په کورنۍ کې سترګې نړۍ ته پرانستلې. لومړنۍ ـ منځنۍ او لوړې زده کړې مې د کابل په ښار کې بشپړې کړې دي. د پښتو ادب د نګه شعر له یون سره له کال ۱۳۷۰ څخه راپدېخوا ملګری یم. لومړنۍ بشپړه شعري ټولګه مې د خپراوي په ګانې د ښکلي کېدلو څخه تر مخه د طالبانو د راپرځېدو وروسته دغرو خوراک شوه. لنډو کیسو لیکل مې له ۱۳۷۷ څخه راپدېخوا پیل کړي. او ایله مې دوه لنډې کیسې لیکلې دي چې د داستانونو په مجلة کې خپرې شوې دي. لومړنۍ شعري ټولګه مې دادی ستاسو مخې ته ایښې.
ټولګه مې ولولئ او که چېرې ستاسو د نظر وړ وه نو خپل درانه نظرونه په لاندې پته راولېږئ.

hmalyar@yahoo.com

ډېره مننه !

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library